

๖๗๖.๔๒
๘๖๙๖๖
๖๖

บัณฑิตวิทยาลัยบริหารศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา ๒๕๐๐
เพิ่มวิทยุวิทยุและแนวของวิทยาลัย

เสนอต่อวิทยาลัยบริหารศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของงานศึกษาค้นคว้า
ปริญญาตรีศึกษานานาชาติ

๒๕ สิงหาคม ๒๕๐๐

29 ต.ค. 2522

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือ แนะนำ แก้ไขปรับปรุง จากคณะกรรมการ
ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์มีที่ตน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญชม ไชยโกษี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชัยพฤกษ์
ใจคิดเสถียร ผู้ช่วยศาสตราจารย์อำไพ บุรณฤกษ์ และ อาจารย์บุญฤกษ์ วิมลิกะนันท์ ตลอดจน
ศาสตราจารย์ ดร. ละม้ายมาก ครุฑทัต ผู้อำนวยการสถาบันระหว่างชาติสำหรับการศึกษาเรื่องเด็ก
ที่โคกทูเฒ่าให้ใช้เครื่องคำนวณเลข และ อาจารย์ชอุ่ม เศรษฐานนท์ แห่งวิทยาลัยครูนครราชสีมา
ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือแนะนำทางคณิตศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้เป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอขอบคุณนิสิตปริญญาโทสาขาวิชาแนะแนว นิสิตประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาแนะแนว
ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวน ๒๔ คน ที่ร่วมพิจารณาปรับปรุงแบบสอบถามให้ดียิ่งขึ้น และนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวน ๘๗ คน ที่ให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถาม
ด้วยดี.

สาส์นวรรณ เกานทีรานนท์

สารบัญ

บทที่

หน้า

๑	บทนำ	๑
	ความเป็นมาและความสำคัญของการแนะนำในประเทศไทย	๑
	ความมุ่งหมายในการทบทวน	๑
	ความสำคัญของการทบทวน	๒
	ขอบเขตของการทบทวน	๒
	คำจำกัดความของทัศนเฉพาะที่ใช้ในการทบทวน	๒
๒	เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการทบทวน	๓
๓	วิธีการในการทบทวน	๑๕
๔	บทนำ สรุปย่อ อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	๑๖
	บรรณานุกรม	๑๗
	ภาคผนวก	๑๘

บัญชีการวาง

ตาราง

หน้า

๑.	จำนวนนิสิต และแบบสอบถามที่ได้รับคืน จำนวนนอกสถานที่และชั้น	๑๔
๒.	คะแนนเฉลี่ยและความแปรปรวนของคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทำได้จากแบบ สอบถามตอนหนึ่ง และตอนที่สอง	๒๐
๓.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนหนึ่งของนิสิตชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔	๒๒
๔.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนหนึ่งของนิสิตชาย หญิง ปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔	๒๓
๕.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนที่สองของนิสิตชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔	๒๕
๖.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนที่สองของนิสิตชาย หญิง ปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔	๒๖
๗.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามใน ตอนหนึ่ง	๒๗
๘.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ เจ้าหน้าที่ของสำนักแนะแนว	๒๘
๙.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ เวลาในการบริการแก่นิสิตของสำนักแนะแนว	๒๙
๑๐.	เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ	

การดำเนินงานของสำนักและแนว	๓๐
๑๑. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ บริการอบรมศีลธรรมและวัฒนธรรมของสำนักและแนว	๓๑
๑๒. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ บริการทั่วไป	๓๒
๑๓. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามเกี่ยวกับ การให้คำปรึกษาหารือ	๓๔
๑๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงจากแบบสอบถามในท่อน ที่สาม	๓๕
๑๕. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๑ จากแบบสอบถาม ในท่อนที่สาม	๓๖
๑๖. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๒ จากแบบสอบถาม ในท่อนที่สาม	๓๗
๑๗. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๓ จากแบบสอบถาม ในท่อนที่สาม	๓๘
๑๘. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๔ จากแบบสอบถาม ในท่อนที่สาม	๓๙
๑๙. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ จากแบบสอบถามในท่อน ที่สาม	๓๙

ตาราง

หน้า

๒๐. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๑ จากแบบสอบถามใน
ตอนเช้า ๓๘

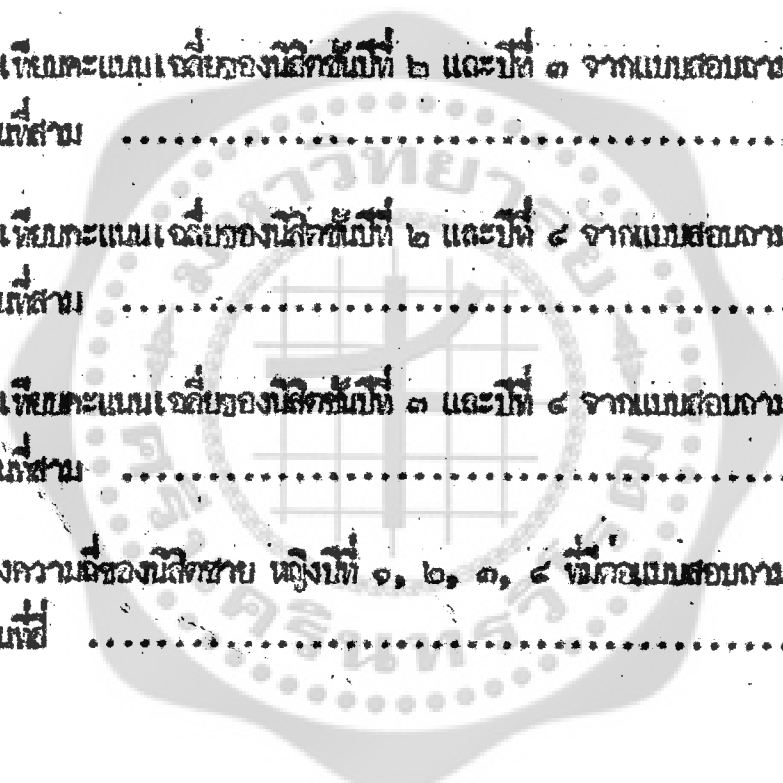
๒๑. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๔ จากแบบสอบถามใน
ตอนเช้า ๓๙

๒๒. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ จากแบบสอบถามใน
ตอนเช้า ๔๐

๒๓. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๔ จากแบบสอบถามใน
ตอนเช้า ๔๑

๒๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ จากแบบสอบถามใน
ตอนเช้า ๔๒

๒๕. แจกแจงความถี่ของนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ ที่ตอบแบบสอบถาม
ตอนเช้า ๔๓

ความเป็นมาและความสำคัญของการแนะแนวในประเทศไทย

การศึกษาในประเทศไทยมุ่งหมายส่งเสริมคนเมืองให้เป็นผู้มีความรู้ดี มีความเฉลียวฉลาด มีความสามารถในการทำงาน สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคมได้อย่างดี การศึกษาแบบใหม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พร้อมทั้งส่งเสริมความเจริญของงานทางบุคลิกภาพของบุคคลทุกคน ความมุ่งหมายของการแนะแนวจึงเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติที่จะช่วยให้วัตถุประสงค์ของการศึกษามรรธน์เป้าหมาย การแนะแนวเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนอย่างเต็มที่ แทนการนั่งเรียนอย่างสงบเสงี่ยม คอยรับฟังคำสั่งสอนและคำสั่งของครูอยู่ในห้องเรียนอย่างเฉยๆ

ความงอกงามเหล่านี้มีอาจกระทำได้ในระยะเวลาอันสั้น แต่ต้องการระยะเวลาอันยาวนาน ติดต่อกันไป เพื่อให้นักเรียนจะได้มีประสบการณ์อย่างกว้างขวาง พร้อมทั้งมีโอกาสปรับปรุงอุปนิสัย และความคิดเห็นของตนเองให้รู้จักตัดสินใจอย่างรอบคอบและฉลาด และสามารถนำตนเองได้ในที่สุด

ฉะนั้นโรงเรียนจะต้องวางแผนงานให้ต่อเนื่องกัน เพื่อให้นักเรียนเหล่านั้นได้นำความรู้ที่ได้จากการศึกษา และความคิดที่ได้จากประสบการณ์มาเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้ต่อไป แผนการนั้นจะสัมฤทธิ์ผลได้ตรงตามเป้าหมาย ต้องอาศัยการแนะแนว ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเก็บเกี่ยวในสิ่งๆ หนึ่ง เป็นผลเมืองดี มีความรู้ ความสามารถ และมีความสามารถที่จะอยู่และทำงานร่วมกับบุคคลอื่นด้วยความสุข และความสำเร็จทุกประการ นักเรียนจะได้มีโอกาสทดลองแก้ไขปัญหาระดับประจำวันโดยอิสระ พร้อมทั้งนำเอาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนในห้องเรียนมาใจเป็นแนวทางปฏิบัติอย่างเหมาะสม

✓ ฉะนั้นประเทศไทยกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคม เป็นเหตุให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการศึกษา เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าว ในปัจจุบันนี้ โรงเรียนและมหาวิทยาลัยเป็นจำนวนมาก ให้โอกาสแก่เด็ก ในการตัดสินใจเลือกวิถีทางดำเนินการศึกษาและการประกอบอาชีพด้วยตนเอง แต่เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน

ที่เด็กหนุ่มสาวเหล่านี้กำลัง เจริญอยู่นั้น เป็นไปอย่างรวดเร็วและเข้มข้นเกินกำลังที่เด็กจะแก้ปัญหาตาม ลำพังได้ จึงเป็นหน้าที่ของโรงเรียนและมหาวิทยาลัยที่จะต้องช่วยเด็กในการตัดสินใจให้ถูกต้อง โดย จัดให้มีโครงการการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน และในมหาวิทยาลัย

การจัดโครงการการแนะแนวในประเทศไทย ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เมื่อกระทรวง ศึกษาธิการ ได้ตั้งแผนกแนะแนวการศึกษา และอาชีพขึ้นในกองเผยแพร่ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๕ การ ดำเนินงานขั้นต้นของแผนกแนะแนวการศึกษาและอาชีพนั้น เริ่มด้วยการแนะแนวประชาชนอย่างกว้าง ๆ ก่อน เช่น แนะนำนักเรียนให้รู้จักเลือกเรียนต่อในสถานศึกษาต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับตน ครั้น เมื่อตั้งสถานวิทยศึกษาศึกษาขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๖ แล้ว จึงได้สอดแทรกงานแนะแนวไว้ในรายการต่าง ๆ เช่น รายการ "ครอบครัวอุดมสุข," "รู้จักเด็กของท่าน," "ตอบปัญหา" เป็นต้น ต่อมาจึงได้ขยาย งานนี้อีก โดยจัดรายการแนะแนวออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย และสถานี วิทยุกระจายเสียงที่ทดลอง ๑ ป.พ. เป็นประจำ นอกจากนี้ ยังได้ขอความร่วมมือจากสมาคมต่าง ๆ เช่น สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย และสมาคมสตรีอุดมศึกษา เป็นต้น ให้ร่วมทำงานด้านบริการ แนะแนวด้วย เช่น เผยแพร่ความรู้ให้แก่ครูในการแก้ปัญหาเด็กในโรงเรียน ซึ่งในระยะต้นนี้ ทาง สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ได้ให้ความช่วยเหลือครูในโรงเรียนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ โรงเรียน วัดบวรนิเวศ, โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย, โรงเรียนสตรีประชากร, โรงเรียนอานวยศิลป์, โรงเรียนสาธิตนำผึ้ง, โรงเรียนวัดปทุมคงคา

ในปี ๒๕๐๓ กระทรวงศึกษาธิการได้มอบให้กองเผยแพร่การศึกษาจัดการสัมมนาแนะแนวการศึกษา และอาชีพขึ้น โดยเชิญผู้ที่ศึกษาวิชาแนะแนว และผู้ที่ทำงานมีประสบการณ์เกี่ยวกับการแนะแนวมาร่วม ประชุม แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ การพัฒนาวิธีการแนะแนว แล้วประมวลเสนอกระทรวงพิจารณา และดำเนินงานต่อไป ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ และ ๒๕๐๕ ได้จัดประชุมแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ที่วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร และคุรุสภาตามลำดับ ผู้เข้าร่วมประชุมได้แก่ ผู้ตรวจการศึกษา

กองเผยแพร่การศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, "การแนะแนวในประเทศไทยและ ต่างประเทศ," เอกสารแนะแนวการศึกษาและอาชีพ ๒๕๐๖ หน้า ๓๕.

ศึกษาธิการจังหวัด ศึกษาพิเศษภาค และอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยม ซึ่งได้ให้ข้อเสนอแนะที่มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ไว้มากมาย จากข้อเสนอแนะของที่ประชุมครั้งนั้น กระทรวงศึกษาธิการจึงจัดตั้งคณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพขึ้น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ โดยมีปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานผู้ทรงความรู้ และมีประสบการณ์จากกรมต่าง ๆ เป็นกรรมการ กรรมการคณะนี้จัดทำร่างนโยบายเกี่ยวกับงานแนะแนวการศึกษาและอาชีพระดับกระทรวง และเป็นพี่ปรึกษาของหน่วยราชการในสังกัดกระทรวงทั้งในส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค มอบให้กองเผยแพร่การศึกษาเป็นศูนย์การดำเนินงาน เรียกว่า "ศูนย์ประสานงานแนะแนวของกระทรวง"

เมื่อได้ทำความเข้าใจกับฝ่ายบริหารการศึกษาที่พอสมควรแล้ว กระทรวงศึกษาธิการจึงเริ่มจัดให้มีการอบรมครูที่จะทำหน้าที่แนะแนว โดยใช้เวลาอบรมทั้งระยะต้นและระยะยาวตามความจำเป็น เช่น ให้วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร อบรมครู หลักสูตร ๓ เดือน แก่ครูโรงเรียนประจำระดับโรงเรียนที่อยู่ในโครงการพัฒนาการศึกษา (General Education Development) เรียกว่า วา ค.ส.ศ. หรือ G.E.D. / กรมกองต่าง ๆ จัดการอบรมเป็นครั้งคราว ระยะเวลา ๑๐ วันบ้าง ๑๕ วันบ้าง เพื่อช่วยให้ครูในโรงเรียนต่าง ๆ มีความเข้าใจเรื่องการแนะแนวมากขึ้น

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ คณะกรรมการแนะแนวการศึกษาและอาชีพ จึงขออนุมัติกระทรวงศึกษาธิการ ตั้งโครงการช่วยริเริ่มบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ ได้มอบให้กองเผยแพร่การศึกษาเป็นเจ้าของเรื่องดำเนินการ โรงเรียนที่อยู่ในโครงการทดลองการแนะแนวแต่เดิมนั้น มีในพระนครและธนบุรี เพียง ๔ โรงเรียนเท่านั้น คือ โรงเรียนวัดบวรนิเวศ, โรงเรียนสุรพารามวิद्याคม, โรงเรียนอานวยศิณี พระนคร และโรงเรียนสตรีประเทืองวิทย์ ต่อมาใน พ.ศ. ๒๕๐๗ จึงเพิ่ม โรงเรียนในจังหวัดพระนครหรืออยุธยาอีก ๕ โรงเรียน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่โรงเรียนในส่วนภูมิภาคด้วย

เนื่องจากภาระดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียน มีปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ มากมาย เช่น คุรแนะแนวไม่มีเวลาเพียงพอ เพราะมีชั่วโมงสอนและงานพิเศษมาก ผู้บริหารการศึกษาระดับราชการมีทัศนคติที่ไม่ถูกต้องในเรื่องการแนะแนว ตลอดจนขาดงบประมาณสำหรับใช้จ่ายและจัดอุปกรณ์การแนะแนว เป็นต้น กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางหลักเกี่ยวกับการแต่งตั้งครูที่ทำการสอนให้ทำหน้าที่แนะแนวขึ้น โดยลดชั่วโมงสอนให้น้อยลง และให้มีสิทธิเลื่อนเป็นข้าราชการชั้นเอกได้ทัดเทียมกับครูฝ่ายวิชาการ

หลักการนี้ครูมักได้ทดลองไว้เป็นหลักการวิชาความดีความชอบเป็นทางการแล้ว

เพื่อให้อิทธิพลที่กระทำนั้นจะแนบมีความรู้และประสบการณ์ทางการแนะนวยิ่งขึ้น กระทรวง
ศึกษาธิการจึงได้ให้วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประชานมิก เปิดสอนวิชาเฉพาะแนะนวยในระดับสูงกว่าปริญญาตรี
ขึ้น ขณะนี้ยังได้วางโครงการอบรมครูแนะนวย และผู้ช่วยครูแนะนวย ให้มีการแจกจ่ายวิทยากรแก่บุคลากรอบรม
ทั้งระยะแรกและระยะที่สอง และให้กองเผยแพร่การศึกษาจัดพิมพ์เอกสารต่าง ๆ เกี่ยวกับการแนะนวย
ออกเผยแพร่ เอกสารเหล่านี้ได้แก่ ๑. เอกสารแนะนวยการศึกษาและอาชีพ, การแนะนวยในประเทศไทย
และต่างประเทศ, คู่มือแนะนวยมัธยมศึกษา, การศึกษาเด็กเป็นรายบุคคล, ๒. คู่มือแนะนวยเล่มจิ๋ว,
ตัวอย่างปฏิทินแนะนวย, ๓. เอกสารจริยศึกษา เป็นต้น

เท่าที่กล่าวมาแล้วคงแสดงให้เห็นแล้วว่า การแนะนวยมีบทบาทสำคัญต่อวงการศึกษและการ
อาชีพมาก ดังที่กล่าวไว้ว่า "การแนะนวย คือ กระบวนการช่วยเหลือเขาจริงให้รู้จักตนเองใน
งานต่าง ๆ เป็นต้นว่า ความถนัด ความสามารถ ความสนใจ บุคลิกภาพ ทักษะ ความสามารถพิเศษ
และความบกพร่องของตน เพื่อจะได้เลือกสมัครอาชีพต่าง ๆ ที่ตนเองมีอยู่แล้ว ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง
ในมากที่สุด เช่น ใจในการตัดสินใจหาต่าง ๆ รู้จักปรับปรุงการศึกษาเล่าเรียน สร้างวิสัยประสงค์
ในชีวิตที่ทำงาน เลือกเห็นอาชีพที่เหมาะสมแก่ตน และให้ที่สุดสามารถนำตนเองได้ เพื่อการดำเนิน
ชีวิตที่ดี และอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข"

เฮ็ค กล่าวไว้ว่า "บริการแนะนวยในโรงเรียน ช่วยให้เด็กสามารถมีชีวิตในโรงเรียน
อย่าง เป็นสุข และใช้ความสามารถที่มีอยู่อย่างเต็มที่"

ยี่เกอร์ กล่าวไว้ว่า "บริการแนะนวยที่จัดขึ้นเพื่อส่งเสริมให้เด็กได้มีชีวิตอย่าง เป็นสุขทั้งใน

ก. หน้า ๓๕ - ๓๖.

๑ Strang, Ruth, The Role of the Teacher in Personal Work, New York :
Bureau of Publications, Teachers College, Columbia University, 1946, pp. 28 - 29.

๒ Heck, Arch O., Administration of Pupil Personnel, New York, Ginn
and Company, 1949, p. 12.

๓ Yeager, William A., Administration and the Pupil, New York, Harper
& Row, Publishers, 1949, p. 26.

โรงเรียนและสังคม สามารถพัฒนาตนเองทุก ๆ ด้าน ตามสมรรถภาพ ความสนใจ และความต้องการ
ของตน"

วิดิษฐ์ กล่าวว่ "การแนะแนวเป็นการช่วยให้เด็กมีความรับผิดชอบในตนเอง และแก้ปัญหา
ปัญหาของตนเองได้โดยอิสระ"

สถิติ กล่าวว่ "การแนะแนวเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลอย่าง มีระบบ
แบบแผน โดยวิธีการให้การศึกษาระบายตีความหมาย เพื่อให้เขาเข้าใจ คุณลักษณะ และศักยภาพของ
ตนเองดีขึ้น ตลอดจนสามารถปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับความต้องการของสังคม เหมาะสมกับโอกาสยิ่งขึ้น
และปฏิบัติตนอยู่ในกรอบแห่งคุณธรรมที่ดีของสังคม"

บุคคลจะศึกษาเล่าเรียน หรือจะประกอบกิจการอื่น ๆ ได้ดีมีประสิทธิภาพ ก็คือเมื่อบุคคลผู้นั้น
ได้แก้ไขปัญหาคือ หรือตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างฉลาดเฉลียว การตัดสินใจ และแก้ปัญหาที่ตน
กำลังประสบอยู่อย่างเหมาะสมถูกต้องนั้น มีอาจกระทำไปทั่วทุกคราวไป ความช่วยเหลือในด้านแนะแนว
และแรงจูงใจจากบุคคลที่มีความรู้ และประสบการณ์มากกว่า ย่อมจะช่วยให้มีการตัดสินใจคนละถูกต้องขึ้น

ในปัจจุบันนี้ กิจกรรมที่แสดงให้เห็นว่า วงการศึกษาได้ให้ความสนใจแก่การแนะแนวมากยิ่งขึ้น
ก็คือ การจัดให้มีการประชุม อบรม สัมมนา อภิปรายเกี่ยวกับการแนะแนวมากขึ้น โรงเรียนทั่ว ๆ
ไปต่างยอมรับว่า การแนะแนวเป็นสิ่งสำคัญ และพยายามที่จะจัดการแนะแนวให้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
ในโรงเรียน การแนะแนวในประเทศไทยนั้น อาจกล่าวได้ว่า ยังอยู่ในระยะเริ่มต้นเท่านั้น เพราะ
เพิ่งจะมีการดำเนินงานกันเป็นทางการเมื่อไม่นานมานี้เอง การแนะแนวจะมีส่วนในทางปรับปรุงการศึกษา
และการพัฒนาเศรษฐกิจเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับการจัดทำกันอย่างเป็นอันเป็นอัน ถูกต้องและสมบูรณ์แบบ
เพียงนั้น ส่วนประกอบที่จำเป็นสำหรับการดำเนินงานแนะแนวอย่างมีระบบนั้น ได้แก่ ความเข้าใจใน
ปรัชญา และวัตถุประสงค์ของการแนะแนว ทัศนคติและการปฏิบัติงาน ความร่วมมือและการประสานงาน

Willy, Roy De Verl and Andrew, Deen C., Modern Methods and
Techniques in Guidance, 1955, p. 317.

สถิติ นิยมญาติ "ความหมายของการแนะแนว" วารสารแนะแนว ๒ พฤษภาคม -
สิงหาคม ๒๕๓๐ หน้า ๘๘.

ระหว่างองค์การต่าง ๆ

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (อำเภอวัดพิทยาลงโยในภาคผนวก หน้า ๕๖) เมื่อได้ตระหนักว่า บริการแนะแนวมีความสำคัญ และเป็นประโยชน์แก่นักศึกษาเป็นอย่างมาก จึงได้จัดให้มีบริการนี้ขึ้นอย่างไม่เป็นทางการตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๐๒ และเมื่อกำหนดงานแนะแนว ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ โดยมีจุดประสงค์ที่จะช่วยเหลือนักศึกษาในด้านการปรับตัว และการเรียน

นอกจากนี้ยังจัดให้นักศึกษากลุ่มอาจารย์ที่ปรึกษาช่วยให้ความแนะนำอย่างใกล้ชิด และยังมีบริการต่าง ๆ เช่น บริการจัดหางานพิเศษให้นักศึกษาเพื่อชดเชยค่าครองชีพ บริการจัดหาทุนการศึกษา ให้นักศึกษาเรียนต่อต่างประเทศ และบริการจัดหาเงินให้นักศึกษามีเป็นทุนการศึกษาในระหว่างศึกษาอยู่ในวิทยาลัย งานบริการแนะแนวของวิทยาลัย แบ่งออกเป็น ๓ ด้าน ดังนี้

๑. บริการอบรมทางด้านศีลธรรมและวัฒนธรรม ซึ่งจัดให้มีเป็นประจำทุกปีโดยมีวัตถุประสงค์เพื่ออบรมในสถานต่าง ๆ อาทิ เช่น

- ด้านศีลธรรม วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี
- ปรัชญาทางพุทธศาสนา ศีลธรรมและศีลธรรมของครู
- ระเบียบปฏิบัติราชการ
- การปฏิบัติตนในสังคม เช่น การเป็นหัวหน้า การรับประธานแบบนั่งโต๊ะ การพูดในที่สาธารณะ เป็นต้น

๒. บริการทั่วไป ในสถานต่าง ๆ เช่น

- การจัดหางานให้นักศึกษา เพื่อหารายได้พิเศษ
- การให้ยืมเงินตามควรแก่กรณี
- การหาเงินทุนช่วยนักศึกษาที่เรียนดี แต่ยากจน
- การให้ความช่วยเหลือทั่วไปตามควรแก่กรณี

ความสำคัญของการทบทวน

- ๑. เพื่อเป็นแนวทางให้วิทยาลัยได้ปรับปรุงบริการแนะแนวให้ดียิ่งขึ้น
- ๒. เพื่อเป็นข้อเสนอแนะแก่วิทยาลัยในการจัดบริการแนะแนวด้านอื่น ๆ ที่มีลักษณะการเพิ่มเติม
- ๓. เพื่อเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อบริการแนะแนวให้เด็กที่จะออกไปเป็นครู ให้นำวิธีการแนะแนวนี้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องในสถานการณ์จริง ๆ

ขอบเขตของการทบทวน

การศึกษาค้นคว้า เป็นการศึกษาค้นคว้าเฉพาะทัศนคติของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ ปีการศึกษา ๒๕๓๐ จำนวนประมาณ ๕๓๓ คน เท่านั้น

คำจำกัดความของศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการทบทวน

- วิทยาลัย คือ วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร
- นิสิต คือ นิสิตชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ ของวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๓๐
- ทัศนคติ คือ สภาพของจิตใจ และอารมณ์ทาง ๆ เช่น ความชอบ ไม่ชอบ พอใจ หรือไม่พอใจของนิสิตที่มีต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัย
- บริการแนะแนว คือ บริการการให้คำปรึกษาทางวิชาการ และวัฒนธรรม ตลอดจนการให้คำปรึกษาหารือที่สำนักแนะแนวของวิทยาลัยจัดขึ้นเพื่อให้บริการแก่นิสิต
- อาจารย์ที่ปรึกษา คือ อาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการ (faculty advisors)
- เจ้าหน้าที่ทำการแนะแนว คือ นิสิตปริญญาโท และประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะแนะแนว

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการค้นหา

๑) แม็คกลาสสัน ได้ทำการวิเคราะห์การจัด บริการแนะแนวในยูเนียร์ไฮสกูล ๒๔ แห่งใน
สหรัฐอเมริกา โดยการสัมภาษณ์นักเรียนและครูที่เกี่ยวข้องกับการแนะ
สรุปผลได้ดังนี้

๑. การแนะแนวเป็นงานที่สำคัญยิ่งอันหนึ่งในโครงการของโรงเรียน
๒. โดยทั่วไป โรงเรียนตระหนักถึงความสำคัญของการแนะแนว และการจัดให้มีบริการแนะแนว
กำลังขยายเพิ่มมากขึ้น
๓. มีความต้องการผู้เชี่ยวชาญทาง โครงการแนะแนวมากขึ้น
๔. บุคลากรทางการแนะแนวได้ถูกจัดเข้าเป็นส่วนหนึ่งของฝ่ายบริหารในระบบการทำงาน
ของ ๑๖ โรงเรียน รวมทั้ง ๒๔ โรงเรียนที่ทำการศึกษาค้นคว้า
๕. การเพิ่มบุคลากรแนะแนว หรือให้เวลาทำงานมากขึ้นเป็นที่ต้องการในโรงเรียนส่วนมาก
ถ้าโครงการแนะแนวดำเนินไปอย่างพอเพียง
๖. โรงเรียนส่วนมากจัดบริการแนะแนวเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการบริหาร
๗. การจัดโฮมรูมในโรงเรียนต่าง ๆ มีความแตกต่างกันมาก
๘. การแนะแนวมีใช้ในการปฐมวัยพิเศษที่โรงเรียนได้เข้าใหม่และกำลังจะจบ ได้แก่แนะแนวทาง
ด้านสุขภาพ - สถานที่พลเมือง และทางการศึกษา
๙. การแนะแนวเป็นหน้าที่ได้รับความสนใจอย่างมาก ในโรงเรียนต่าง ๆ ใ้แก่การแนะแนว
ทางด้านการศึกษาเวลาในการพักผ่อนหย่อนใจ ด้านสุขภาพจิต การสอนซ่อมเสริมในการอ่านและวิชา
คณิตศาสตร์ ตลอดจนการแนะแนวอาชีพ

๑๐. การจัดการแนะแนวเป็นรายบุคคล ชวนมากยังไม่เพียงพอ

๑๑. การรวบรวมเรื่องราวของนักเรียนทางกายภาพ การเรียน แผนการศึกษาและอาชีพ รวมทั้งผลการทดสอบความสามารถทางสติปัญญา และผลสัมฤทธิ์ จัดเป็นส่วนหนึ่งของ โครงการแนะแนว ที่ทำได้อย่างพอเพียง

๑๒. เรื่องราวของนักเรียนเกี่ยวกับพัฒนาการทางกายภาพและสังคมมีน้อยมาก นอกจาก การวางแผนทางการศึกษาและอาชีพ เรื่องราวที่ได้จากการทดสอบ ครอบคลุมถึงผลการของนักเรียน ประวัติครอบครัว และสภาพของบ้าน

๑๓. อุปสรรคที่ถือว่ามิใช่ประโยชน์มากที่สุดในการแนะแนวในโรงเรียนจูเนียร์ ไฮสกูล คือ แบบทดสอบมาตรฐาน และมาตราส่วนประมาณค่า คณะกรรมการนักเรียน ไลศศึกษา ชุมชน ทรัพยากรธรรมชาติ และการแนะแนวการใช้ของสังคม

๑๔. มีการประเมินผล โครงการแนะแนวในโรงเรียน ๕ แห่ง น้อยมาก

๑๕. หัวหน้าฝ่ายแนะแนวรายงานว่า ปัญหาใหญ่ในการแนะแนว คือ ผู้แนะแนวไม่มีเวลาทำงาน อย่างเต็มที่ และคณะครูส่วนใหญ่ขาดความเข้าใจในโครงการแนะแนวของ โรงเรียน

๑๖. ในความเห็นของหัวหน้าฝ่ายแนะแนว เห็นว่า สิ่งสำคัญในโครงการแนะแนว คือการสร้างความเข้าใจร่วมกันของบุคคลที่เกี่ยวข้อง ในคำที่ว่า การแนะแนวเป็นการจัดเพื่อทุกคน มิใช่เพียง แคนที่มีปัญหาเท่านั้น

๑๗. หัวหน้าฝ่ายแนะแนวให้ความเห็นว่า การแนะแนวจะจัดได้เป็นผลดียิ่งขึ้น ถ้ามีโครงการ ชมรมครูประจำการ มีการประเมินผลงานแนะแนว การใช้ทรัพยากรในชุมชน และรวบรวม เรื่องราวของนักเรียนแต่ละคนอย่างละเอียด

กอรแมน ศึกษาศาสตร์เกี่ยวกับความคิดเห็นของคนที่มีความบกพร่องทางร่างกายมาแต่กำเนิด หรือประสบอุบัติเหตุ หรือมีโรคภัยไข้เจ็บ จำนวน ๕๒ คน ที่มีต่อการแนะแนวตามการฝึกอาชีพของ

มหาวิทยาลัยอินเดียนาที่เราได้รับบริการอยู่นั้น โดยใจชอบมาจากระเบียบต่าง ๆ การสมัคร และ
แบบสอบถาม

ผลการค้นหาสรุปได้ดังนี้

๑. สถานศึกษามีอาชีพเป็นที่รู้จักและแพร่หลายในหมู่ประชาชนมากขึ้น เห็นได้จากคนที่ประชาชน
ส่งคนไปรับบริการเสมอ

๒. ๔๑.๒ เปอร์เซ็นต์ ของคนศึกษาทั้งหมดที่รับบริการภายใน ๒ เดือน รู้สึกพอใจ แต่อีก
๕.๕ เปอร์เซ็นต์ ที่ต้องรอรับบริการนานกว่า ๒ เดือน รู้สึกไม่พอใจ

๓. คนศึกษาส่วนใหญ่ที่มารับบริการจากสถานศึกษามีอายุภายในเวลา ๓ ปี ประสบผลสำเร็จเป็น
อย่างดี

๔. สถานศึกษามีกรมอาชีวศึกษาที่รับคนศึกษา จำนวนมากกว่า ๒ ใน ๓ ได้จัดให้มีบริการแนะแนว
ทางอาชีพ ในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

๕. ๕๕.๕ เปอร์เซ็นต์ ของคนใช้ในสถานศึกษา ไม่เคยทำงานหรือได้รับจ้างอย่าง เป็นถาวร
เป็นถาวรก่อนที่จะมารับบริการ แต่หลังจากได้รับการฝึกฝนแล้ว ๕๕.๕ เปอร์เซ็นต์ มีรายได้ปีค่า
ละ ๑๑ - ๑๐๐ ดอลลาร์ และระหว่งที่ค่าเฉลี่ย ๕๖.๗ เปอร์เซ็นต์ มีรายได้ปีค่าละ ๕๐ ดอลลาร์
หรือมากกว่า

๖. การหางานใหม่ทำ คือบริการสำคัญอย่างหนึ่งของสถานศึกษา และมีเพียง ๑๘.๕ เปอร์เซ็นต์
ของคนศึกษาที่จะมารับบริการนี้

๗. ส่วนใหญ่ของคนใช้ทั้งหมดที่ได้รับการแนะแนวในด้านการฝึกอาชีพ เป็นเวลา ๔ ปีแล้ว

๘.๗.๗ เปอร์เซ็นต์ ไม่เปลี่ยนอาชีพ ๕๕.๗ เปอร์เซ็นต์ ได้รับจ้างทำงานในอาชีพที่ตนได้รับการอบรมมา

๘.๓ เปอร์เซ็นต์ ทำงานอื่นที่ไม่ได้นึกมาก่อน

๘.๕.๖ เปอร์เซ็นต์ ของคนใช้ที่ออกไปทำงานตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ ปี เป็นที่พอใจแก่นายจ้าง

มาก

๘. การฝึกอาชีพ ฝึกได้ตรงกับความต้องการของคนใช้ เพราะ ๕๕.๕ เปอร์เซ็นต์ ประกอบ
อาชีพที่ได้ฝึกมา และ ๕๖.๕ เปอร์เซ็นต์ เชื่อว่า ตนเองได้รับการฝึกเพียงพอสแล้ว

๑๐. คนใหม่มีความพอใจในบริการให้คำปรึกษาหารือที่เขาได้รับ เขาคิดว่าคำแนะนำให้ความ
สนใจแก่เขาเท่าที่ควร คน เขารอบการแนะนำที่มีประโยชน์ ไม่ใช่การเลือกงานอาชีพให้

๑๑. คนส่วนใหญ่เชื่อว่า เขามีความเข้าใจตนเองดีขึ้น ปรับตนได้ดีขึ้น มีความเชื่อมั่น
ในตนเองมากขึ้น อันเป็นผลจากการได้รับบริการแนะนำ

วอคาเมน " โคศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์การจึกและบริการแนะนำในโรงเรียนระดับ
จูเนียร์ โยคฤง ๑๔ โรงเรียน ที่โอไฮโอ ด้วยการสัมภาษณ์หัวหน้าฝ่ายแนะนำครู และนักเรียน
สรุปผลการค้นคว้าได้ดังนี้

- ๑. งานแนะนำเป็นงานสำคัญในแผนงานของโรงเรียน
- ๒. การจึกและบริการแนะนำ กำลังได้รับการขยายเพิ่มมากขึ้น
- ๓. ต้องการผู้เชี่ยวชาญทางการแนะนำมากขึ้น หรือ ต้องการให้ผู้เชี่ยวชาญทางการแนะนำ
มีเวลาทำงานมากขึ้น

- ๔. ต้องการให้จัดบุคลากรทางการแนะนำและเวลาทำงานเพื่อการแนะนำให้มากขึ้น
- ๕. การจัดบุคลากรทางการแนะนำเปลี่ยนแปลงไปมาก
- ๖. โดยทั่ว ๆ ไป การแนะนำจึกขึ้นเพื่อเป็นการแนะทางปฏิบัติ
- ๗. มีการไต่ถามประโยชน์จากโครงการแนะนำมาก
- ๘. บริการแนะนำเป็นกลุ่มที่จัดแล้วโดยอัตโนมัติที่พอใจ ได้แก่การวางแผนการศึกษา การให้
ความรู้เกี่ยวกับระเบียบการของโรงเรียน การเป็นนักเรียนที่ดี การประมุนิเทศนักเรียนที่เข้าใหม่
เปิดสอนวิชาสำรวจ การปฏิบัติตนในสังคม หน้าที่พลเมืองดี และการรักษาสุขภาพ

๙. บริการแนะนำเป็นกลุ่มที่จัดแล้วโดยอัตโนมัติ คือ การสอนซ่อมเสริมวิชาภาษาอังกฤษ อาน
คณิตศาสตร์ การแนะนำทางอาชีพต่าง ๆ การใช้เวลาดำรงให้เป็นประโยชน์

๑๐. โดยทั่ว ๆ ไป การแนะนำเป็นรายบุคคล มีไม่พอเพียง

^๑ Wogaman, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in Selected Junior High Schools in the State of Ohio," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1955, No. 7, pp. 373 - 379.

๑๑. ขอมูลเกี่ยวกับนักเรียน เพื่อประโยชน์ในการแนะแนวไม่ต่อเพียง
๑๒. อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการแนะแนว ได้แก่แบบทดสอบมาตรฐาน มาตรฐานประเภทคา
ไลทัศนวิสัย คณะกรรมการนักเรียน กิจกรรมนอกหลักสูตร องค์กรต่าง ๆ ในชุมชน แห่ง
วิทยากรและสถานี่เรียน

๑๓. ปัญหาใหญ่ในการแนะแนว คือ บุคลากร เสนอแนะจะทำงานของเจ้าหน้าที่แนะแนว
เวลาที่ควรทำงานเกี่ยวกับการแนะแนว การอบรมให้ความรู้เรื่องการแนะแนว และเงินอุดหนุนใน
การจัดโครงการแนะแนวไม่เพียงพอ ต้องให้มากยิ่งขึ้น

๑๔. ความต้องการที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการแนะแนว ซึ่งรวบรวมมาจากความคิดเห็นของนักเรียน
ในโรงเรียน ๑๑ โรงเรียน คือ นักเรียนต้องการจะรู้จักตนเอง และมีเวลาปรึกษาหารือกับอาจารย์
ที่ปรึกษามากขึ้น

๑๕. มีกิจกรรมแนะแนวโครงการแนะแนวน้อยมาก

๑๖. ตามรายงานของหัวหน้าแนะแนวว่า โรงเรียน ๑๔ แห่ง ได้จัดการแนะแนวโดยดัดเป็น
ที่น่าสนใจ ตรงกับความต้องการของแต่ละโรงเรียน และเห็นว่า โรงเรียนควรจะทำเป็นการดำเนิน
ต่อไป ในความควบคุมดูแลของคณะครูที่มีความรู้ทางการแนะแนว

๑๗. ตามรายงานของหัวหน้าแนะแนวว่า ควรอบรมให้คณะครูโคทรานหลักใหญ่ ๆ ของการ
แนะแนว ควรให้การแนะแนวเป็นกิจกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง และนำประโยชน์จากแห่งวิทยากร
ในชุมชน เข้ามามีส่วนในการจัดโครงการแนะแนว

๑๘. ควรเพิ่มความช่วยเหลือทางการเงิน เพื่อจะให้นำไปใช้ในการจัดและบริการคำแนะนำ
ให้ดียิ่งขึ้น

เจนสัน ได้ทำการวิจัยความต้องการและความรู้สึกของนักเรียนไฮสกูล ในริชโมนด์ จำนวน
๔,๐๐๐ คน ทั้งชายและหญิง ที่มีต่อความช่วยเหลือ ทางการให้คำปรึกษาหารือ โดยสรุปเอากลุ่มตัวอย่าง
มารวมได้ ๒๐

ปรากฏผลดังนี้

๑. โดยทั่วไปนักเรียนรู้สึกว่าการที่ปรึกษาประจำโรงเรียนมีส่วนช่วยมากที่สุด คือ ช่วยให้นักเรียนรู้จักความสามารถ ความสนใจ และปรับปรุงบุคลิกภาพของตนเองให้ดีขึ้น สิ่งที่เห็นว่าช่วยใคน้อยที่สุด คือ การช่วยนักเรียนให้สามารถทำเนิกรวีติอยู่ในโรงเรียน และหลังจากเรียนสำเร็จแล้วอย่าง เป็นสุข สมความหมายที่พึงไว้ จากการศึกษาพบว่า นักเรียนคาดหวังมากที่สุดที่จะได้รับจากการช่วยเหลือ จนไม่ไ้คำนึงถึงศักยภาพของตน

๒. โดยทั่วไปนักเรียนรู้สึกว่าการให้คำปรึกษาหารือมีส่วนช่วยเหลือนักเรียนได้จริง ๆ

๓. ผู้ที่นักเรียนขอความช่วยเหลือมากที่สุด คือ ครูที่ปรึกษาประจำโรงเรียน พ่อแม่ ครู คุรุสภา และเพื่อนบ้าน นักเรียนต้องการไปหาครูที่ปรึกษาเพื่อขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ที่มากกว่าไม่หายคลออื่น

๔. ถ้ามีปัญหาในด้านอื่นที่ไม่ใช่ปัญหาในด้านการปรับตัวแล้ว นักเรียนชอบไปปรึกษาครู คุรุสภา พ่อแม่ และเพื่อนเท่า ๆ กัน

๕. ผู้ที่นักเรียนต้องการจะไปขอรับคำแนะนำเกี่ยวกับกรเรียนนั้น ได้จากครูที่ปรึกษา ก็คือครู สำหรับพ่อแม่ นักเรียนไม่คิดว่าจะช่วยไ้มากนัก

๖. นักเรียนไม่มีใครไปหาครูปกครองทั้งชายและหญิง เพราะให้คำปรึกษาหารือน้อยที่สุด และดูเหมือนว่า นักเรียนพยายามหลีกเลี่ยงการขอความช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจ

๗. นักเรียนชอบขอคำปรึกษากับผู้ปกครองในโรงเรียนบ้าง อย่างไรก็ตาม ปัญหาการปรับตัวที่มัน และโรงเรียน การสังคมกับเพื่อนต่างเพศจากเพื่อนบ้านเท่า ๆ กันที่ไปหาครูปรึกษา หรือพ่อแม่ปกครอง ฉะนั้นครูที่ปรึกษา และครูประจำชั้น หรือครูโฮมรูม ควรจะสนใจกิจกรรมของกลุ่มให้เป็นประโยชน์ในการแนะแนว

๘. แม้ว่าโดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนจะชอบขอคำปรึกษาจาก ครูที่ปรึกษามากกว่าจากครู พ่อแม่ ครูปกครอง และเพื่อน แต่ก็ยังมีนักเรียนบางคนชอบไปหาครู พ่อแม่ ครูปกครองและเพื่อนหรือคนอื่นในชุมชนนั้น มีส่วนในการให้คำปรึกษาหารือด้วย เหมือนกันตามขอบเขตของเขา ฉะนั้นครูที่ปรึกษาจะต้องไม่ผูกขาดการให้ความช่วยเหลือในบริการนี้

บริษัท โคทาคาร์ศึกษาดังการก่อตั้ง และพัฒนาการของบริกาารแนะแนว-ที่สถาบันศึกษา ใน
รัฐอะลาแบมา โดยจากกิจกรรมเชกการคณาจารย์แก่ ค.ศ. ๑๘๘๐ - ๑๘๘๓

วิธีการศึกษาครั้งนี้ โคทาคาร์ขอมูลจาก

- รายงานการบันทึกของอธิการบดี (president) ๓ คน
- ระเบียนต่าง ๆ
- บันทึกการประชุมของอาจารย์ผู้ปกครอง
- วารสารของสถาบัน
- คู่มือนักศึกษา
- รายงานและบันทึกของหัวหน้าส่วนต่าง ๆ
- รายงานค่าอาหารของนักเรียนอย่างน้อย ๕๐,๐๐๐ คน
- สัมภาษณ์คณะครูอาจารย์ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาต่าง ๆ ของบริกาารที่ตองการจะวิจัย

ผลการศึกษาค้นคว้า

ก่อน ค.ศ. ๑๘๘๓ มีหน่วยงานของสถาบันที่เรียกว่าโคทาคาร์คอง คือ ฝ่ายการสอน เกี่ยวกับการ
แต่งตั้งคณะครู ฝ่ายบริหารท่าหนังสือ ฝ่ายธุรการ รวมทั้งฝ่ายบำรุงรักษาอาคารสถานที่
เนื่องจากความต้องการของนักเรียน โคทาคาร์บริกาารแนะแนวค่อย ๆ ก่อตั้งขึ้นอย่างไม่เป็น
ทางการ ผู้ที่ดำเนินการ คือ คณะครู ซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับชีวิตทางสังคม สุขภาพ สภาพความเป็นอยู่
ของนักเรียนในโรงเรียน ระเบียบวินัย และกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การที่บริกาารนี้เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการวิจัยของครูบางคน เช่น วิจัยเกี่ยวกับการจัดวาง
ตัวบุคคลค่าอาหาร และการติดตามของนักเรียนที่สำเร็จไปแล้ว

ตั้งแต่ ค.ศ. ๑๘๘๕ เป็นต้นมา บริกาารแนะแนวจึงก่อตั้งขึ้นอย่างเป็นทางการ แบบตั้งศูนย์
(centralization) และมีการประสานงานกันโดยปกติ บริกาารให้พยายามจะสนองความต้องการของ
นักเรียนเกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่ และบริกาารให้คำปรึกษาแก่นักเรียนต่างประเทศ เป็นส่วนใหญ่

Brooks, Thomas Edward, "The Inception and Development of Student Personnel Services at Tuskegee Institute," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1955, School of Education Indiana University No. 7, 1956, pp. 89 - 92.

บริการแนะแนวที่ก่อตั้งแต่เดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๓ นั้น อาจารย์ผู้ปกครองเป็นผู้ทำเกี่ยวกับ
 บริการนี้เป็นส่วนใหญ่ โดยไม่ใ้ผู้อำนวยการ แต่ทำในรูปของการประสานงาน อาจารย์ผู้ปกครอง
 ได้รับนิคมอบงานจากนั้นแต่ ค.ศ. ๑๙๕๔ อย่างไรก็ตามในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ ผู้ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับ
 บริการด้านสุขภาพ ก็ยังคงเป็นอธิการบดี (president) อยู่ และผู้ที่รับผิดชอบเกี่ยวกับบริการหอพัก
 อาหาร และรถบัส คือ อาจารย์ฝ่ายธุรการ

จุดอ่อนของบริการแนะแนวที่ขาดงบประมาณอย่างเพียงพอ

๗) ซักลีย์ ได้ทำการประเมินขอบข่ายบริการแนะแนวที่วิทยาลัยมาเรียน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์
 จากคณะครูทั้งหมด และสุ่มเอากลุ่มตัวอย่างจากนักเรียนในชั้นต่าง ๆ ของวิทยาลัย ๒๕ เปอร์เซ็นต์
 รวมกลุ่มประชากรที่เ้าทำการศึกษา เป็นครู ๒๗ คน นักเรียน ๕๕ คน

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

๑. โครงการบริการแนะแนว ยังจัดไม่เพียงพอ
๒. โครงการบริการด้านต่าง ๆ ควรได้รับความเอาใจใส่เป็นพิเศษ โดยเฉพาะ การช่วย
 นักเรียนเกี่ยวกับการจัดหางานให้ทำ การปฏิบัติตนในสังคม
๓. ควรส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่าง ครูกับนักเรียน
๔. บริการแนะแนวยังขาดการประสานกันระหว่างนักเรียนและครู
๕. เนื่องจากครูและนักเรียนขาดความเข้าใจซึ่งกันและกัน จึงทำให้ขาดการติดต่อและร่วมมือ
 กันอย่างจริงจัง
๖. การจัดบริการของครูในคณะต่าง ๆ มีแนวโน้มว่า จะจัดบริการตามความพอใจที่ตนรับผิดชอบ
 อยู่เป็นพิเศษ
๗. ครูที่ขาดความเข้าใจในบริการแนะแนว จะมีความพอใจในบริการที่ตนจัดขึ้น ส่วนครูที่
 มีความเข้าใจในบริการแนะแนว จะปรารถนาจะปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น
๘. ครูที่มีส่วนร่วมปรับปรุงบริการแนะแนว จะมีความพอใจในโครงการนี้มากที่สุด

b
 Shigley, E. Harold, "An Evaluation of Student Personnel Services
 at Marion College," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1950,
 School of Education Indiana University No. 10, 1959, pp. 273 - 281.

๘. กลุ่มนักเรียนที่เลือกมาศึกษาเป็นตัวแทนของนักเรียนทั้งหมด
 ๘. สจวต ได้ทำการศึกษาโครงการแนะแนวที่จัดขึ้นในโรงเรียนการศึกษายุใหญ่ ในเมือง
 ดอสแอนเจีส จำนวน ๒๗ โรงเรียนนั้น ว่ามีเพียงพอและตรงกับความต้องการของผู้นับการแนะแนว
 หรือไม่ โดยไปแบบสอบถามชนิดปลายเปิด แล้วนำมาทำอัตราค่าประมาณค่า และนอกจากนี้ใช้วิธี
 การสัมภาษณ์ ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่ และผู้แนะแนว และใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์บริการที่อำนวยความสะดวก
 ความสะดวกสบายในสถานต่าง ๆ และจากบันทึกของโรงเรียนทั้ง ๒๗ แห่ง อย่างใกล้ชิด

ปรากฏผลดังนี้

๑. การให้คำปรึกษาทางการศึกษาในโรงเรียนการศึกษายุใหญ่ ส่วนมากมักจะแยกออกจาก
 โครงการแนะแนว มีส่วนน้อยที่ไม่แยก เช่น การให้คำปรึกษาเกี่ยวกับอาชีพ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
 บริการทั้งหมด

๒. บริการสนทนามีน้อยมาก และเอกสารที่น้อยก็ไม่ได้จัดระเบียบให้นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์
 เท่าที่ควร

๓. ข้อมูลที่เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว สังคม และสติปัญญาของนักเรียนแต่ละคนไม่เพียงพอ
 ๔. การยอมรับเกี่ยวกับความสนใจทางอาชีพ ความถนัดทางธรรมชาติ และความชอบของ
 นักเรียนมีน้อยมาก

๕. โรงเรียนต่าง ๆ ไม่ได้ให้ระเบียบเกี่ยวกับการทดสอบบุคคลิกภาพ กิจกรรมนอกโรงเรียน
 ประสบการณ์การทำงาน และความถนัดทางธรรมชาติของนักเรียนทุกคน เว้นแต่ในกรณีพิเศษ
 (special case) จึงจะมีได้

๖. เวลาในการทำงานของผู้แนะแนวส่วนมาก ไร้ไปในงานประจำตามเดิม เนื่องจาก
 ขาดบุคลากรที่จะช่วยงานค่านั้น

๗. จำนวนประมาณครึ่งหนึ่งของผู้ที่หันมาที่รับมีที่จบงานค่านแนะแนว ไม่ได้รับการฝึกฝนใน
 ด้านเทคนิคที่จะวิเคราะห์บุคคล หรือขาดประสบการณ์ในการทำงานค่านการให้คำปรึกษาหารือ

๘. บริการศึกษามีน้อยมาก

๗
 Stewart, Robert Miller, Ed. D., "An Evaluation of the Guidance Program in the Los Angeles City Adult Schools," Dissertation Abstract A, July 1967, p. 105.

วิชาเนติการทศพร

การสร้างเครื่องคิดเพื่อรวบรวมข้อมูล

- ๑. ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและเครื่องมือที่เคยมีผู้ทำไว้เกี่ยวกับเรื่องนี้ เช่น ของ เอ็ดเวิร์ด
- ๒. ศึกษารูปร่างและใจที่ใ้จากการศึกษาสร้างแบบสอบถามชนิดที่ตอบอย่างอิสระ (ดูภาคผนวก หน้า ๒๓) โดยมีชนิดที่มีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน ๕๐ คน ตาม
- ๓. นำแบบสอบถามที่เลือกชนิดนี้มาสร้างแบบสอบถามชนิดภาคส่วนประเภททัศนวิสัยการของ ดีเทอร์ท ทั้งนี้โดยนำชนิดที่มี ๕ คำระดับ จากน้อยที่สุด, น้อย, ปานกลาง, มาก, มากที่สุด
- ๔. โดยมีปริศญาไข และประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะการแนะนำ จำนวน ๒๔ คน ช่วยพิจารณาปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ดีขึ้น
- ๕. หลังจากในคณะกรรมการตรวจแก้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว จึงนำผลการปรับปรุงแก้ไขเป็นเครื่องมือเก็บข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตได้ (ดูภาคผนวก หน้า ๒๔)

วิธีการรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ขอแบบสอบถาม จำนวน ๕๐๐ ฉบับ โดยมีชนิดที่นำที่ทุกชิ้นนำไปแจกให้เพื่อนร่วมชั้นทุกคนโดยไม่จำกัดเวลา เสร็จแล้วให้เพื่อนที่รวบรวมกลับคืนมาให้ ได้คืนมา ๔๕๐ ฉบับ หรือ ๔๕.๐๐ เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ขอแบบสอบถามทุกคน ก็เพราะไม่ทราบเรื่องราวเกี่ยวกับวิธีการแนะนำของวิทยาลัยเลย จึงไม่สมควรจะให้ความเห็นใด เมื่อได้แบบสอบถามออกทางพิเศษและที่แล้ว จะปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับนิสิต ดังตาราง ๑.

Edwards, Allen L., Techniques of Attitude Scale Construction, Apploton Century-Crafts, Inc., New York, 1957.

ตาราง ๑. จำนวนนิสิต และแบบสอบถามที่ได้รับคืน จำนวนออกความถี่และชั้น

นิตยภัต	นิตยภัต		แบบสอบถามที่ได้รับคืน		คิดเป็นร้อยละของเพศ ชาย	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
๑	๕๖	๕๕	๕๕	๕๖	๕๖.๓๖	๕๖.๒๗
๒	๒๕	๓๖	๑๕	๑๓	๕๕.๓๓	๓๖.๑๑
๓	๒๕๕	๓๖๖	๑๑๖	๕๓	๕๖.๑๑	๕๖.๐๐
๔	๑๕๗	๕๕	๑๑๐	๕๕	๕๖.๕๓	๖๐.๕๖
รวม	๕๕๖	๕๓๖	๒๒๖	๒๑๕	๕๕.๒๐	๕๕.๒๕

วัตถุประสงค์

๑. ทหารายเฉลี่ย (\bar{X}) และความแปรปรวน (S^2) ของกลุ่มคะแนนดิบ
๒. นัยอัตราส่วนวิกฤต (t หรือ Critical Ratio) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของรายเฉลี่ย ระหว่างเพศ, ชั้นของข้อมูลต่าง ๆ (ดูคู่มือการคำนวณ จากภาคผนวก หน้า ๕๖)
๓. การวิเคราะห์ข้อมูลในแต่ละตอนนั้น มีวิธีดำเนินการโดยลำดับดังนี้
 - ก. ตรวจวิเคราะห์คะแนนจาก ๑ ถึง ๕ ตามแบบอัตราส่วนประเภทๆ ในแบบสอบถามตอนหนึ่ง, สอง และสาม เพื่อหารายเฉลี่ย (\bar{X}), ความแปรปรวน (S^2) และอัตราส่วนวิกฤต (t)
 - ข. แจกแจงความถี่ในแบบสอบถามตอนหนึ่ง
 - ค. รวบรวมความถี่แท้และข้อเดือยและของนิตยภัตจากแบบสอบถามตอนหนึ่ง นำเสนอ

ต่อวิพากษ์ในบทสรุป

ข้อมูลและภาพแปลผล

การรายเฉลี่ย (\bar{X}) ของแต่ละตอน ในตอนหนึ่ง หรือที่สอง หรือที่สาม จะบอกให้เรารู้ว่า ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นเป็นอย่างไร หรือมีความต้องการอะไร เกี่ยวกับบริการแนะแนว ของวิทยาลัย

ค่าความแปรปรวน (S^2) ของแต่ละตอน จะบอกให้ทราบถึงขอบเขตความแปรปรวนในการให้ คำตอบของแต่ละกลุ่มตัวอย่างแต่ละตอนนั้น ๆ กลุ่มตัวอย่างใดมีค่าความแปรปรวน (S^2) สูง ก็แสดงว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนั้นแตกต่างกันมาก จากกลุ่มตัวอย่างใดมีค่าความแปรปรวน (S^2) ต่ำ ก็ แสดงว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนั้นคล้าย ๆ กัน ทั้งนี้ค่าความแปรปรวน (S^2) ยิ่งน้อยเท่าไร ค่าเฉลี่ยนั้น ก็ยิ่งเป็นที่เชื่อมั่นได้มากเท่านั้น

ตอนที่ 1 วัตถุประสงค์งานศึกษาความดีของผู้ที่เลือกซื้อเครื่องขยายเสียง (เห็นด้วย) และเครื่องขยายเสียง (เห็นด้วยมาก) ของแต่ละตอนย่อย

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามชนิดเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรี เพื่อใช้เป็นผลสรุปและขอเสนอแนะ

ตาราง ๒. คะแนนเฉลี่ย และความแปรปรวนของคะแนนที่กลุ่มตัวอย่างทำได้จากแบบสอบถามตอนที่หนึ่ง (การจัดและบริหารการแนะแนว) และตอนที่สอง (บริการแนะแนว)

กลุ่มตัวอย่าง	แบบสอบถามตอนที่หนึ่ง		แบบสอบถามตอนที่สอง	
	คะแนน		คะแนน	
	\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2
ชาย	๒๔.๐๘	๒๓๐.๘๘	๑๐๓.๘๘	๒๑๘.๘๘
หญิง	๒๗.๒๘	๒๐๖.๘๘	๑๐๖.๘๘	๒๑๖.๘๘
หญิง	๓๐.๒๘	๒๕๑.๒๖	๑๐๘.๘๗	๑๓๖.๘๖

ตาราง ๒. (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง	แบบสอบถามตอนหนึ่ง		แบบสอบถามตอนที่สอง	
	คะแนน		คะแนน	
	\bar{X}	S^2	\bar{X}	S^2
ชั้นปีที่ ๒ หญิง	๒๔.๔๕	๕๓.๘๗	๑๐๓.๕๑	๑๒๒.๕๐
ชั้นปีที่ ๒ ชาย	๒๔.๑๕	๕๒.๕๕	๑๐๑.๓๖	๑๓๖.๕๑
ชั้นปีที่ ๒ หญิง	๒๕.๒๕	๑๐๑.๓๓	๑๐๕.๒๓	๑๕๔.๒๕
ชั้นปีที่ ๓ หญิง	๒๕.๘๖	๑๔๔.๕๕	๑๐๐.๕๗	๒๒๒.๓๐
ชั้นปีที่ ๓ ชาย	๒๕.๐๕	๒๐๐.๐๐	๑๐๐.๒๒	๒๒๔.๒๕
ชั้นปีที่ ๓ หญิง	๒๕.๕๖	๑๓๕.๕๕	๑๐๑.๐๑	๒๒๕.๕๕
ชั้นปีที่ ๔ หญิง	๒๕.๔๕	๒๒๒.๕๑	๕๕.๒๒	๒๔๑.๒๒
ชั้นปีที่ ๔ ชาย	๒๖.๕๕	๑๕๒.๒๕	๑๐๒.๕๖	๒๓๖.๑๐
ชั้นปีที่ ๔ หญิง	๒๖.๕๐	๒๔๖.๓๖	๕๕.๑๒	๒๔๕.๑๒
ค่าเฉลี่ยรวม	๒๖.๓๕		๑๐๑.๒๕	

จากตาราง ๒. แสดงว่า

๑. ความคิดเห็นของนิสิต ปี ๑, ๒, ๓, ๔ ต่อการจัดและบริหารการแนะแนว, บริการแนะแนว เป็นกลาง ๆ
๒. ความคิดเห็นของนิสิตชาย ปี ๑, ๒, ๓, ๔ ต่อการจัดและบริหารการแนะแนว, บริการแนะแนวเป็นกลาง ๆ
๓. ความคิดเห็นของนิสิตหญิง ปี ๑, ๒ ต่อการจัดและบริหารการแนะแนว, บริการแนะแนว เป็นกลาง

๔. ความคิดเห็นของนิสิตหญิง ปี ๓ ต่อการจัดและบริหารการแนะแนวเป็นนิเสธ ต่อบริการแนะแนวเป็นกลาง ๆ

๕. ความคิดเห็นของนิสิตหญิง ปี ๔ ต่อการจัดและบริหารการแนะแนว บริการแนะแนวเป็นนิเสธ

ตาราง ๓. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนที่หนึ่ง ของนิสิตหญิง ปี ๑,๒,๓,๔

กลุ่มประชากร	\bar{X}	S ²	t	P
นิสิตหญิง ปี ๑	๒๕.๐๕	๒๓๐.๕๕	๒.๕๓	P < .๐๕*
นิสิตหญิง ปี ๒	๒๕.๕๕	๕๓.๕๓		
นิสิตหญิง ปี ๓	๒๕.๐๕	๒๓๐.๕๕	๒.๕๓	P < .๐๕*
นิสิตหญิง ปี ๔	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕		
นิสิตหญิง ปี ๑	๒๕.๐๕	๒๓๐.๕๕	๒.๕๓	P < .๐๕*
นิสิตหญิง ปี ๔	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕		
นิสิตหญิง ปี ๒	๒๕.๕๕	๕๓.๕๓	๑.๕๕	P > .๐๕
นิสิตหญิง ปี ๓	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕		
นิสิตหญิง ปี ๒	๒๕.๕๕	๕๓.๕๓	๑.๕๓	P > .๐๕
นิสิตหญิง ปี ๔	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕		
นิสิตหญิง ปี ๓	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕	.๕๕	P > .๐๕
นิสิตหญิง ปี ๔	๒๕.๕๕	๕๕.๕๕		

หมายเหตุ * แสดงว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๑. ปรากฏโดยชัดแจ้งดังนี้

๑. นิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ นิสิตปี ๑ มีทัศนคติต่อวิธีการนี้ดีกว่า
ปี ๒

๒. นิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๓ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตปี ๑ มีทัศนคติต่อวิธีการนี้ดีกว่า
นิสิตปี ๓

๓. นิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๔ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตปี ๑ มีทัศนคติต่อวิธีการนี้ดีกว่า
นิสิตปี ๔

๔. นิสิตชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
ไม่แตกต่างกัน

๕. นิสิตชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๔ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
พอ ๆ กัน

๖. นิสิตชั้นปีที่ ๓ และปีที่ ๔ มีความคิดเห็นต่อการจัดและบริหารการแนะแนวของวิทยาลัย
คล้ายกัน

ตาราง ๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนต้นถึง ของนิสิตชาย หญิง ปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔

คุณสมบัติประชากร	\bar{X}	S^2	t	P
นิสิตชาย	๒๗.๒๘	๒๖๖.๕๔	๑.๑๐	P > .๐๕
นิสิตหญิง	๓๐.๒๘	๒๕๑.๒๖		

ตาราง ๔. (ต่อ)

กลุ่มประชากร		\bar{x}	S^2	t	p
นิสิตปีที่ ๒	ชาย	๖๔.๙๔	๘๖.๕๕	.๕๑	$p > .๐๕$
นิสิตปีที่ ๒	หญิง	๖๕.๖๕	๑๐๑.๗๓		
นิสิตปีที่ ๓	ชาย	๖๕.๐๕	๒๐๐.๐๐	.๘๖	$p > .๐๕$
นิสิตปีที่ ๓	หญิง	๖๕.๕๖	๑๗๕.๕๕		
นิสิตปีที่ ๔	ชาย	๖๖.๕๕	๑๕๖.๖๕	๑.๘๗	$p > .๐๕$
นิสิตปีที่ ๔	หญิง	๖๑.๕๖	๒๕๑.๗๑		

จากตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่า

ความถี่ของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่ทำการจัดและบริหาร การ และแผนองควิชาสาย ไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบเพศในแต่ละชั้น คือระหว่าง นิสิตชาย กับ นิสิตหญิง ชั้นปีที่ ๑, นิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๒, นิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๓, นิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๔.

ตาราง ๕. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามก่อนที่ส่ง ของนิสิตชั้นปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔

กลุ่มประชากร	\bar{X}	S^2	t	p
นิสิตชั้นปีที่ ๑ นิสิตชั้นปีที่ ๒	๑๐๓.๕๔ ๑๐๓.๕๑	๒๑๔.๕๕ ๑๖๒.๕๐	.๒๐	$p > .๐๕$
นิสิตชั้นปีที่ ๑ นิสิตชั้นปีที่ ๓	๑๐๓.๕๔ ๑๐๐.๕๗	๒๑๔.๕๕ ๒๒๖.๓๐	.๔๕	$p > .๐๕$
นิสิตชั้นปีที่ ๑ นิสิตชั้นปีที่ ๔	๑๐๓.๕๔ ๕๕.๖๖	๒๑๔.๕๕ ๒๔๑.๖๖	๒.๑๗	$p < .๐๕^*$
นิสิตชั้นปีที่ ๒ นิสิตชั้นปีที่ ๓	๑๐๓.๕๑ ๑๐๐.๕๗	๑๖๒.๕๐ ๒๒๖.๓๐	.๐๖	$p > .๐๕$
นิสิตชั้นปีที่ ๒ นิสิตชั้นปีที่ ๔	๑๐๓.๕๑ ๕๕.๖๖	๑๖๒.๕๐ ๒๔๑.๖๖	.๓๕	$p > .๐๕$
นิสิตชั้นปีที่ ๓ นิสิตชั้นปีที่ ๔	๑๐๐.๕๗ ๕๕.๖๖	๒๒๖.๓๐ ๒๔๑.๖๖	.๕๕	$p > .๐๕$

หมายเหตุ * แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๕. แสดงให้เห็นว่า

ความคิดเห็นของนิสิตชั้นปีที่ ๑ และนิสิตชั้นปีที่ ๔ ที่มีต่อการแนะนำของวิทยาลัย
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตชั้นปีที่ ๑ มีความคิดเห็นต่อ
บริการนี้ดีกว่านิสิตชั้นปีที่ ๔

ความคิดเห็นของนิสิตในชั้น ๆ ที่มีต่อวิธีการและแนวของวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน คือ นิสิตชั้นปีที่ ๑ กับนิสิตชั้นปีที่ ๒, นิสิตชั้นปีที่ ๑, กับนิสิตชั้นปีที่ ๓, นิสิตชั้นปีที่ ๒, กับนิสิตชั้นปีที่ ๓, นิสิตชั้นปีที่ ๒, กับนิสิตชั้นปีที่ ๔, นิสิตชั้นปีที่ ๓ กับนิสิตชั้นปีที่ ๔.

ตาราง ๖. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถามตอนที่สอง ของนิสิตชาย หญิง ปีที่ ๑, ๒, ๓, ๔

กลุ่มประชากร		\bar{x}	s^2	t	P
นิสิตปีที่ ๑	ชาย	๑๐๒.๔๓	๒๓๒.๓๕	.๕๒	P > .๐๕
นิสิตปีที่ ๑	หญิง	๑๐๕.๓๑	๑๗๒.๕๐		
นิสิตปีที่ ๒	ชาย	๑๐๑.๓๑	๑๓๑.๕๑	.๕๑	P > .๐๕
นิสิตปีที่ ๒	หญิง	๑๐๕.๒๓	๑๕๕.๖๕		
นิสิตปีที่ ๓	ชาย	๑๐๐.๒๖	๒๒๕.๖๕	.๕๕	P > .๐๕
นิสิตปีที่ ๓	หญิง	๑๐๑.๐๑	๒๒๕.๓๕		
นิสิตปีที่ ๔	ชาย	๑๐๒.๕๖	๒๓๖.๑๐	๓.๒๓	P < .๐๑ **
นิสิตปีที่ ๔	หญิง	๙๙.๑๒	๒๕๕.๓๖		

หมายเหตุ ** แสดงว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๖. แสดงให้เห็นว่า

ความคิดเห็นของนิสิตชายปีที่ ๔ และนิสิตหญิงปีที่ ๔ ที่มีต่อวิธีการและแนวของวิทยาลัยแตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และความคิดเห็นของนิสิตชายที่มีต่อวิธีการ นี้นักกว่าความคิดเห็นของนิสิตหญิง.

ความคิดเห็นเกี่ยวกับวิธีการและแนวของวิทยาลัยศึกษาศาสตร์ระหว่างนิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๑, นิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๒, นิสิตชายกับนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๓.

ตาราง ๓. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดและบริหาร การ และแนว ในตอนต้น

๑.๑ สถานการณ์ของสำนักและแนว	X		S ²		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๑.๑๑ ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่สะดวกในการติดต่อ เชียงใหม่	๓.๑๓	๒.๕๕	.๔๑	๑.๔๐	๑.๒๗	P > .๐๕
๑.๑๒ มีขนาดเหมาะสมเชียงใหม่	๒.๒๓	๒.๔๔	.๓๕	.๕๐	๒.๕๑	P < .๐๕*
๑.๑๓ บรรยากาศที่ก่อให้เกิดจิตต เชียงใหม่	๒.๕๑	๒.๒๓	.๓๗	๑.๐๕	๑.๕๐	P > .๐๕
๑.๑๔ มีความสงบเชียงใหม่	๓.๓๑	๓.๐๒	.๓๐	.๔๗	๓.๒๐	P < .๐๑**
๑.๑๕ มีความมีจิตตเชียงใหม่	๒.๕๔	๒.๔๗	๑.๐๕	๑.๐๔	๑.๑๕	P > .๐๕

หมายเหตุ * แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

** แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๓. แสดงให้เห็นว่า

- ๑.๑๑ ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อสถานที่ตั้งของสำนักและแนวไม่แตกต่างกัน
- ๑.๑๒ ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อขนาดของสำนักและแนวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตหญิงมีทัศนคติต่อขนาดของสำนักและแนวดีกว่านิสิตชาย
- ๑.๑๓ ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อบรรยากาศของสำนักและแนวคล้ายกัน

๑.๑๘ ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อความสงบของสำนักแนะแนวแตกต่างกัน
 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อความสงบของสำนักแนะแนวดีกว่า
 นิสิตหญิง

๑.๑๙ ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อความมีอิทธิพลของสำนักแนะแนวทำนองเดียวกัน

ตาราง ๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่
 ของสำนักแนะแนว

๑.๒ เจ้าหน้าที่ของสำนักแนะแนว	\bar{X}		S^2		t	p		p
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง				
๑.๒๑ ให้ความสะดวกในการติดต่อเพียงใด	๓.๐๗	๓.๐๘	.๘๕	.๘๕	.๐๕	p	>	.๐๕
๑.๒๒ มีความเป็นกันเองเพียงใด	๕.๕๒	๓.๓๐	.๘๕	.๘๖	๕๕.๐๐	p	<	.๐๑**
๑.๒๓ สามารถควบคุมอารมณ์ได้เพียงใด	๓.๒๕	๓.๒๕	.๖๕	.๖๕	.๕๑	p	>	.๐๕
๑.๒๔ มีความยินดีที่จะให้ความช่วยเหลือ เพียงใด	๓.๐๘	๓.๑๗	.๘๖	.๘๐	.๕๖	p	>	.๐๕
๑.๒๕ มีบุคลิกลักษณะเหมาะสมเพียงใด	๓.๒๔	๓.๒๕	.๗๕	.๖๖	-	p	>	.๐๕
๑.๒๖ มีความเที่ยงตรงเพียงใด	๓.๑๒	๓.๑๒	.๘๖	.๗๕	-	p	>	.๐๕
๑.๒๗ มีจำนวนเพียงพอมากน้อยเพียงใด	๒.๖๒	๒.๖๒	.๗๖	.๕๗	-	p	>	.๐๕

หมายเหตุ ** แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๔. แสดงให้เห็นว่า

ความคิดเห็นของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อเจ้าหน้าที่ในด้านการให้ความเป็นกันเอง
 แก่ นิสิตต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อบริการนี้
 ดีกว่านิสิตหญิง และมีแนวโน้มไปทางนิทาน

ความคิดเห็นที่มีต่อเจ้าหน้าที่ในตำแหน่งอื่น ๆ ของนิสิตชายและนิสิตหญิงไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๕. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับเวลาในการบริการแก่นิสิตของสำนักแนะแนว

๑.๓ เวลาในการบริการแก่นิสิต	\bar{X}		S^2		t	p
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๑.๓๑ นิสิตมีเวลาพอเพียงในการพบปะกับเจ้าหน้าที่เพียงใด	๒.๓๕	๒.๓๕	.๓๐	.๓๖	.๑๓	$p > .๐๕$
๑.๓๒ เวลาที่นัดหมายนั้นสะดวกแก่นิสิตเพียงใด	๒.๕๕	๒.๖๑	.๔๕	.๓๖	๑.๖๐	$p > .๐๕$
๑.๓๓ การนัดหมายเป็นไปตรงตามเวลาเพียงใด	๓.๐๒	๓.๐๕	.๓๗	.๕๑	.๓๕	$p > .๐๕$

จากการาง ๕. แสดงให้เห็นว่า ความพึงพอใจของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อเวลาในการให้บริการแก่นิสิตของสำนักแนะแนว ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๐. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินงานของสำนักแนะแนว

๑.๕ การดำเนินงานของสำนักแนะแนว	X̄		S ²		t	p
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๑.๕๑ มีระเบียบแบบแผนเพียงใด	๓.๖๗	๓.๑๗	.๖๖	.๕๕	๑.๖๖	p > .๐๕
๑.๕๒ มีความรวดเร็วเพียงใด	๒.๕๕	๒.๕๒	.๕๒	.๖๖	.๕๕	p > .๐๕
๑.๕๓ การประกาศข่าวเป็นที่น่าสนใจเพียงใด	๓.๐๕	๒.๕๑	.๐๕	.๖๖	๑.๕๒	p > .๐๕
๑.๕๔ การประกาศข่าวเป็นที่แพร่หลายและรวดเร็วเพียงใด	๒.๕๕	๒.๖๑	.๕๕	.๖๖	๑.๕๕	p > .๐๕
๑.๕๕ นิสิตมีความสนใจใคร่ทราบเหตุการณ์ของสำนักแนะแนวเพียงใด	๓.๐๖	๒.๕๒	.๑๑	.๕๕	๑.๕๕	p > .๐๕
๑.๕๖ นิสิตมีความเต็มใจสมัครหาในการดำเนินงานของสำนักแนะแนวเพียงใด	๒.๕๕	๒.๕๑	.๕๕	.๕๐	.๖๖	p > .๐๕
๑.๕๗ นิสิตได้รับความพอใจในการไปติดต่อเพียงใด	๒.๕๕	๒.๕๐	.๕๗	.๖๖	.๕๕	p > .๐๕
๑.๕๘ สำนักแนะแนวมีการติดตามผลที่ไต่หาไปแล้วเพียงใด	๒.๕๖	๓.๐๖	.๕๖	.๖๖	๑.๕๖	p > .๐๕

จากตาราง ๑๐. ปรากฏว่า
 ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิงที่มีต่อข้อข้อยของแบบสอบถามเกี่ยวกับการดำเนินงาน
 ของสำนักแนะแนว ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๑. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับบริการ
อบรมศีลธรรมและวัฒนธรรมของสำนักแนะแนว

๒.๑ การอบรมศีลธรรมและวัฒนธรรม	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๒.๑๑ นิสิตขอการอบรมที่จัดขึ้นเป็นประจำใน หน่วยนักศึกษาเต็มใจ	๓.๒๖	๓.๐๘	๑.๑๗	.๘๖	๑.๔๕	P > .๐๕
๒.๑๒ จำนวนครั้งที่รับการอบรมเรื่องศีลธรรม เหมาะสมเต็มใจ	๒.๔๖	๒.๓๖	.๗๖	.๘๖	๑.๓๕	P > .๐๕
๒.๑๓ จำนวนครั้งที่รับการอบรมในเรื่อง วัฒนธรรมและขนบประเพณีเหมาะสม เต็มใจ	๒.๖๘	๒.๕๘	.๗๓	.๖๖	๑.๒๐	P > .๐๕
๒.๑๔ จำนวนครั้งที่รับการอบรมในเรื่องระเบียบ ปฏิบัติราชการเหมาะสมเต็มใจ	๒.๕๘	๒.๕๖	.๘๖	.๗๖	.๗๕	P > .๐๕
๒.๑๕ จำนวนครั้งที่รับการอบรมในเรื่องการ ปฏิบัติตนในสังคมภายนอก ๆ เหมาะสม เต็มใจ	๒.๕๘	๒.๓๖	.๗๕	.๘๕	๑.๕๖	P > .๐๕
๒.๑๖ จำนวนครั้งที่รับการอบรมในเรื่องพุทธ ศาสนาเหมาะสมเต็มใจ	๒.๕๘	๒.๕๖	.๗๖	.๖๕	.๓๕	P > .๐๕
๒.๑๗ การอบรมในหน่วยนักศึกษาเต็มใจ เหมาะสมเต็มใจ	๓.๖๗	๓.๕๘	.๗๖	.๖๖	๑.๐๕	P > .๐๕
๒.๑๘ เวลาที่ใช้ในการอบรมเหมาะสมเต็มใจ	๓.๘๗	๓.๗๘	.๗๖	.๖๖	.๕๕	P > .๐๕
๒.๑๙ ได้รับความรู้จากบริการนี้เต็มใจ	๓.๘๖	๓.๖๖	.๗๖	.๖๖	๑.๖๕	P > .๐๕

ตาราง ๑๑. (ต่อ)

๒.๑ การยอมรับการยอมรับและวัฒนธรรม	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๒.๒๐ เป็นบริการที่สนใจเพียงใด	๓.๕๕	๓.๓๘	.๕๓	.๕๓	๑.๕๒	$P > .๐๕$
๒.๒๑ ท่านคิดว่าเพื่อนมีทัศนคติบริการนี้เพียงใด	๒.๕๕	๒.๕๒	.๕๖	.๕๖	๒.๒๐	$P < .๐๕^*$

หมายเหตุ * แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

จากตาราง ๑๑. ปรากฏผลว่า ทัศนคติเห็นของนิสิตชาย หญิงที่ทดสอบของแบบสอบถามเกี่ยวกับบริการยอมรับในด้านถือธรรมเนียมและวัฒนธรรม ตั้งแต่ ข้อ ๒.๑๑ - ๒.๒๐ ไม่แตกต่างกัน ข้อ ๒.๒๑ แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตชายมีทัศนคติบริการดีกว่า นิสิตหญิง แต่ในแนวโน้มเชิงไปทางนิเสธ

ตาราง ๑๒. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับบริการทั่วไป

๒.๒ บริการทั่วไป	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๒.๒๑ การทำงานให้ทำเพราะผมเพียงใจ	๓.๑๕	๓.๑๒	.๕๕	.๕๕	๑.๒๕	$P > .๐๕$
๒.๒๒ การทำงานให้ทำเพราะประโยชน์เพียงใจ	๔.๐๐	๔.๐๐	.๕๖	.๕๕	.๕๕	$P > .๐๕$
๒.๒๓ การทำงานให้ทำเป็นไปอย่างเหมาะสมเพียงธรรมเพียงใจ	๓.๑๕	๓.๒๐	.๕๕	.๕๖	.๕๕	$P > .๐๕$
๒.๒๔ การให้เงินตามควรแก่กรณีเพราะผมเพียงใจ	๓.๐๕	๓.๐๖	๑.๐๑	.๕๖	.๕๕	$P > .๐๕$

ตาราง ๑๖. (ต่อ)

๒.๒ บริการทั่วไป	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๒.๒๕ นิสิตทราบเรื่องการโอนเงินเงินฝากออม เงินโต	๒.๕๐	๒.๕๒	.๐๓	๑.๑๕	๑.๕๕	P > .๐๕
๒.๒๖ การโอนเงินเงินฝากประจำออมเงินโต	๓.๕๖	๓.๕๔	.๕๗	.๕๖	.๕๖	P > .๐๕
๒.๒๗ การโอนเงินเงินเป็นบริการที่วางขวาง เหมาะสมเงินโต	๒.๕๒	๒.๕๒	.๕๗	๑.๓๕	-	P > .๐๕
๒.๒๘ นิสิตทราบเรื่องการหาเงินทุนช่วยนิต เรียนต้นตบจากออมเงินโต	๒.๕๖	๒.๕๖	๑.๑๕	๑.๐๔	.๖๑	P > .๐๕
๒.๒๙ บริการในเงินทุนประจำออมเงินโต	๔.๐๓	๓.๕๗	.๖๔	.๖๕	.๕๖	P > .๐๕
๒.๓๐ นิสิตที่ได้เงินทุนเป็นผู้กู้เงินมีภาระ เงินโต	๓.๕๕	๓.๕๓	.๕๖	.๖๗	.๕๕	P > .๐๕
๒.๓๑ การให้ความช่วยเหลือทั่วไปตามควรแก่ กรณีเหมาะสมเงินโต	๓.๕๖	๓.๕๖	.๕๗	.๕๕	.๕๕	P > .๐๕
๒.๓๒ นิสิตทราบเรื่องการให้ความช่วยเหลือ ทั่วไปเงินโต	๓.๐๕	๒.๕๗	.๕๕	.๕๗	.๕๖	P > .๐๕
๒.๓๓ การให้ความช่วยเหลือทั่วไปเป็นไปอย่าง กว้างขวางเหมาะสมเงินโต	๒.๕๕	๒.๕๕	.๖๕	.๕๖	๑.๕๑	P > .๐๕

จากตาราง ๑๖. ปรากฏว่า ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิงที่มีต่อบริการทั่วไปของสถาบันเกษตร
ตั้งแต่ ข้อ ๒.๒๖ - ๒.๓๓ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๑ - เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้

คำปรึกษาหารือ

๒.๓ การให้คำปรึกษาหารือ	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๒.๓๑ จำนวนนิสิตขออาจารย์เป็นที่ปรึกษาที่มีความเหมาะสมเพียงใด	๒.๕๖	๒.๖๓	.๔๓	.๔๕	.๕๕	P > .๐๕
๒.๓๒ นิสิตได้คุยปรึกษากับอาจารย์เป็นที่ปรึกษาอย่างเหมาะสมเพียงใด	๒.๕๗	๒.๕๐	.๕๔	.๕๓	.๗๕	P > .๐๕
๒.๓๓ อาจารย์เป็นที่ปรึกษาในความมั่นใจตนเองเพียงใด	๓.๕๐	๓.๕๕	๑.๐๓	๑.๐๓	๒.๕๕	P < .๐๐**
๒.๓๔ อาจารย์เป็นที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง ใจกว้างใจดีเพียงใด	๓.๕๓	๓.๕๒	.๕๕	๑.๐๐	๒.๕๒	P < .๐๕*
๒.๓๕ อาจารย์เป็นที่ปรึกษาใช้เวลาให้นิสิตเข้าพบเพียงใด	๒.๕๕	๒.๓๕	.๗๒	.๖๕	๑.๑๖	P > .๐๕
๒.๓๖ เวลาที่ตรงมาพบกับอาจารย์เป็นที่ปรึกษา มีความเหมาะสมเพียงใด	๒.๕๖	๒.๕๗	.๖๓	.๕๕	.๖๕	P > .๐๕
๒.๓๗ นิสิตรู้สึกสะดวกใจที่จะเข้าพบอาจารย์ที่ปรึกษาเพียงใด	๒.๕๖	๒.๕๓	.๕๕	๑.๐๑	.๗๖	P > .๐๕
๒.๓๘ นิสิตขอปรึกษาเพื่อนเพียงใด	๓.๖๖	๓.๕๕	.๕๕	.๕๕	๑.๖๕	P > .๐๕
๒.๓๙ นิสิตขอปรึกษาโดยมารดา หรือผู้ปกครองเพียงใด	๓.๓๕	๓.๕๗	๑.๐๓	๑.๖๖	๒.๕๖	P < .๐๐**
๒.๔๐ กำหนดค่าของอาจารย์เป็นที่ปรึกษาประจำเพียงใด	๓.๕๖	๓.๕๕	.๗๕	.๗๕	.๓๗	P > .๐๕

หมายเหตุ * แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

** แยกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๓๓. ปรากฏว่า ความพึงพอใจเห็นของนิสิตชาย หญิงที่มีต่อการให้คำปรึกษาหารือ ข้อ ๒.๓๑, ๒.๓๒, ๒.๓๕, ๒.๓๖, ๒.๓๗, ๒.๓๘ และ ๒.๔๐ ไม่แตกต่างกัน

๒.๓๓ ความพึงพอใจเห็นของนิสิตชาย หญิงที่มีต่อการให้ความเป็นกันเองของอาจารย์ที่ปรึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตหญิงมีทัศนคติต่อข้อนี้ ดีกว่า นิสิตชาย

๒.๓๔ ความพึงพอใจเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่มีต่อการให้ความช่วยเหลืออย่างจริงจัง เป็นที่ไว้ใจ ใจของอาจารย์ที่ปรึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตหญิงมี ทัศนคติต่อข้อนี้ดีกว่า นิสิตชาย

ตาราง ๑๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิง จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓	หัวข้อเรื่องต่อไปนี้เล็กน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑	สถานที่ทำการแนะแนว	๒.๔๓	๒.๖๑	.๕๕	.๖๖	๓.๑๑	P < .๐๑**
๓.๒	เจ้าหน้าที่ทำการแนะแนว	๒.๔๓	๒.๕๘	.๓๒	.๒๖	.๕๔	P > .๐๕
๓.๓	หลักการดำเนินงานของสำนักแนะแนว	๓.๑๗	๒.๕๖	.๕๔	.๓๕	๒.๖๐	P < .๐๑**
๓.๔	บริการอบรมครูบาชั้ณภาคีสันติ	๓.๕๒	๓.๑๕	.๕๑	.๔๘	๒.๐๕	P < .๐๕*
๓.๕	บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๓๔	๓.๕๐	.๕๔	.๔๑	๒.๔๓	P < .๐๑**
๓.๖	บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๓๓	๓.๓๓	.๕๐	.๔๑	๐.๔๕	P > .๐๕

หมายเหตุ * แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕

** แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑

จากตาราง ๑๔. - ปรากฏว่า ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่ต่อเจ้าหน้าที่ใน ข้อ ๑.๒ และ บริการในค่ายพักแรมหรือใน ข้อ ๑.๖ ไม่แตกต่างกัน

๓.๑ ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่ต่อสถานที่ทำการแนะแนว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อหอพักดีกว่านิสิตหญิง

๓.๓ ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่มีต่อการจัดการดำเนินงานของสำนักแนะแนว แตกต่าง กับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อหอพักดีกว่านิสิตหญิง

๓.๔ ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่มีต่อบริการอบรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อบริการนี้ดีกว่านิสิตหญิง

๓.๕ ความคิดเห็นของนิสิตชาย หญิง ที่มีต่อบริการทั่ว ๆ ไป แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๑ และนิสิตชายมีทัศนคติต่อบริการนี้ดีกว่านิสิตหญิง และมีแนวโน้มเชิงไป ทางลบ

NO

ตาราง ๑๕. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงชั้นปีที่ ๑ จากแบบสอบถามในคอล นที่สาม

ตอนที่ ๓	เรื่องข้อใดมีมากน้อยเพียงใด		S ²		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑	๒.๙๕	๒.๙๐	๔.๙๓	๕.๘๖	.๑๕	P > .๐๕
๓.๒	๓.๐๕	๒.๙๕	๔.๘๖	๕.๒๕	.๕๓	P > .๐๕
๓.๓	๓.๒๓	๓.๐๕	๔.๘๖	๑๐.๑๐	.๓๐	P > .๐๕
๓.๔	๓.๐๕	๓.๐๕	๑๐.๕๕	๑๐.๒๕	.๐๖	P > .๐๕
๓.๕	๓.๔๑	๓.๒๐	๕.๑๔	๑๓.๖๓	.๒๓	P > .๐๕
๓.๖	๓.๙๕	๓.๘๖	๑๕.๐๓	๑๖.๕๔	.๔๓	P > .๐๕

จากตาราง ๑๕. ปรากฏว่า นิสิตชาย หญิง ชั้นปีที่ ๑ มีความคิดเห็นต่อแบบสอบถามในคอลที่สาม นี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๖. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีที่ ๒ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ รายการเรื่องทั่วไปในภาคเรียนที่ ๒	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานะที่ทำการแนะนำ	๒.๓๗	๒.๓๑	๖.๕๖	๔.๐๐	.๕๖	P > .๐๕
๓.๒ เจ้านักที่ทำการแนะนำ	๓.๐๐	๓.๐๗	๕.๑๕	๕.๕๓	.๕๖	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักแนะนำ	๓.๓๐	๓.๐๐	๑๑.๓๖	๕.๑๕	.๒๕	P > .๐๕
๓.๔ บริการมอบหมายงานกับนิสิต	๓.๒๓	๓.๑๕	๑๐.๕๖	๑๐.๕๗	.๐๗	P > .๐๕
๓.๕ บริการที่ ๆ ไป	๓.๖๑	๓.๕๐	๑๓.๕๖	๑๓.๒๓	.๐๕	P > .๐๕
๓.๖ บริการในคำปรึกษาหารือของอาจารย์ปรึกษา	๓.๔๕	๓.๒๑	๑๕.๒๓	๑๐.๕๓	.๕๖	P > .๐๕

จากตาราง ๑๖. ปรากฏผลว่าความแตกต่างของนิสิตชาย หญิงที่มีที่ ๒ ซึ่งคะแนนแบบสอบถามในตอนที่สามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๗. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีที่ ๓ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ รายการเรื่องทั่วไปในภาคเรียนที่ ๒	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานะที่ทำการแนะนำ	๒.๕๖	๒.๒๗	๔.๕๖	๗.๒๕	.๗๖	P > .๐๕
๓.๒ เจ้านักที่ทำการแนะนำ	๒.๕๕	๒.๔๕	๕.๓๕	๔.๕๖	.๑๕	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักแนะนำ	๓.๑๕	๒.๕๕	๑๐.๕๕	๕.๓๕	.๕๓	P > .๐๕

ตาราง ๗. (ต่อ)

ตอนที่ ๓ พิจารณาเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๔ บริการอบรมลูกข่ายวันอาทิตย์	๓.๓๔	๓.๖๑	๑๖.๑๕	๑๑.๐๑	.๖๗	P > .๐๕
๓.๕ บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๕๓	๓.๕๕	๑๕.๖๖	๑๓.๓๓	.๕๑	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ ที่ปรึกษา	๓.๕๑	๓.๕๕	๑๖.๓๑	๑๑.๓๗	๑.๐๐	P > .๐๕

จากตาราง ๗. ปรากฏว่าความถี่เห็นของนิสิตชาย หญิงที่ ๓ ที่ใช้แบบสอบถามในคณะศึกษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๘. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่ ๔ จากแบบสอบถามในคณะศึกษาศาสตร์

ตอนที่ ๓ พิจารณาเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานะที่ทำการแนะนำ	๒.๕๑	๒.๕๑	๑.๐๓	๑.๓๕	.๖๓	P > .๐๕
๓.๒ เจาะลึกที่ทำการแนะนำ	๒.๖๔	๒.๕๑	๑.๕๕	๑.๓๓	.๓๓	P > .๐๕
๓.๓ บริการทำเนียบงานของสำนักแนะนำ	๓.๑๑	๒.๕๕	๑๐.๕๖	๕.๓๓	.๕๖	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมลูกข่ายวันอาทิตย์	๓.๕๐	๓.๖๖	๑๖.๕๕	๑๐.๖๓	.๖๖	P > .๐๕
๓.๕ บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๖๓	๓.๓๕	๑๕.๓๓	๑๖.๐๖	.๕๕	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ ที่ปรึกษา	๒.๕๕	๒.๕๑	๑๑.๓๕	๕.๖๓	.๓๕	P > .๐๕

จากตาราง ๘. ปรากฏว่าความถี่เห็นของนิสิตชาย หญิงที่ ๔ ที่ใช้แบบสอบถามในคณะศึกษาศาสตร์ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๑๘. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานที่พักการแนะแนว	๒.๙๔	๒.๕๓	๔.๐๖	๓.๒๐	๓๗	P > .๐๕
๓.๒ เจ้าหน้าที่ที่ให้การแนะแนว	๒.๕๖	๓.๐๘	๔.๕๑	๕.๕๕	๓๖	P > .๐๕
๓.๓ วิธีการดำเนินงานของสำนักแนะแนว	๓.๑๓	๓.๑๕	๑๐.๕๖	๑๐.๕๑	๓๓	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมลูกข่ายวันละหนึ่งสัปดาห์	๓.๐๘	๓.๑๘	๑๐.๓๕	๑๐.๙๖	๑๔	P > .๐๕
๓.๕ บริการอื่น ๆ ไม่	๓.๙๐	๓.๕๕	๑๕.๒๘	๑๓.๕๕	๑๘	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหรือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๕๗	๓.๕๖	๑๓.๙๔	๑๓.๐๐	๑๖	P > .๐๕

จากตาราง ๑๘. ปรากฏว่า ความคิดเห็นของนิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๒ ที่มีต่อแบบสอบถามในตอนที่สามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒๐. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๑ และปีที่ ๓ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานที่พักการแนะแนว	๒.๙๔	๒.๙๗	๔.๐๖	๔.๑๓	๑๐๔	P > .๐๕
๓.๒ เจ้าหน้าที่ที่ให้การแนะแนว	๒.๕๖	๒.๕๓	๔.๕๑	๕.๐๘	๓๕	P > .๐๕
๓.๓ วิธีการดำเนินงานของสำนักแนะแนว	๓.๑๓	๓.๐๘	๑๐.๕๖	๑๐.๙๗	๑๖	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมลูกข่ายวันละหนึ่งสัปดาห์	๓.๐๘	๓.๑๗	๑๐.๓๕	๑๑.๒๗	๕๖	P > .๐๕

ตาราง ๒๐. (ต่อ)

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๕ บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๑๖	๓.๓๖	๑๕.๖๔	๑๔.๖๔	.๘๖	P > .๐๕
๓.๖ บริการในคำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๕๖	๓.๓๙	๑๓.๓๙	๑๑.๔๔	.๕๐	P > .๐๕

จากตาราง ๒๐. ปรากฏว่า ความคิดเห็นของนิสิตปีที่ ๑ และปีที่ ๓ ที่คะแนนสอบภายในคณะที่
 ตามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒๑. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตปีที่ ๑ และปีที่ ๔ จากแบบสอบถามในคณะที่สาม

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานที่ทำการและแนว	๒.๙๔	๒.๕๔	๔.๐๖	๖.๕๔	.๙๔	P > .๐๕
๓.๒ เงื่อนไขที่ทำการและแนว	๒.๘๖	๒.๖๓	๔.๕๖	๑.๖๔	.๕๖	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักและแนว	๓.๑๓	๓.๐๔	๑๐.๕๖	๑๐.๐๖	.๕๖	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมพัฒนาบุคลากร	๓.๐๔	๓.๓๐	๑๐.๓๙	๑๑.๕๖	.๕๖	P > .๐๕
๓.๕) บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๑๖	๓.๕๖	๑๕.๖๔	๑๓.๕๖	.๘๘	P > .๐๕
๓.๖ บริการในคำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๕๖	๒.๕๖	๑๓.๓๙	๕.๖๓	๑.๕๓	P > .๐๕

จากตาราง ๒๑. ปรากฏว่า ความคิดเห็นของนิสิตปีที่ ๑ และปีที่ ๔ ที่คะแนนสอบภายในคณะที่
 ตามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒๒. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ ทำคะแนนเรื่องต่อไปนี้มากกว่าตอนหนึ่งถึงสี่	\bar{X}		S^2		t	P
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง		
๓.๑ สถานที่ทำการแนะนำ	๒.๕๓	๒.๕๗	๑.๒๐	๑.๑๓	.๕๕	P > .๐๕
๓.๒ เจ้าหน้าที่ทำการแนะนำ	๓.๐๕	๒.๕๓	๑.๕๕	๑.๐๘	.๕๗	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักแนะนำ	๓.๑๕	๓.๐๘	๑๐.๕๑	๑๐.๑๗	.๑๑	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมศึกษายานยนต์	๓.๑๘	๓.๒๕	๑๐.๓๕	๑๐.๒๗	.๐๖	P > .๐๕
๓.๕ บริการอื่น ๆ ไป	๓.๕๕	๓.๓๑	๑๓.๕๕	๑๑.๖๕	.๒๒	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๕๒	๓.๓๘	๑๓.๐๐	๑๑.๘๕	.๒๕	P > .๐๕

จากตาราง ๒๒. ปรากฏผลว่า ความถึกเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๓ ที่ทำแบบสอบถามในตอนที่สามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒๓. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตชั้นปีที่ ๒ และปีที่ ๔ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ ทำคะแนนเรื่องต่อไปนี้มากกว่าตอนหนึ่งถึงสี่	\bar{X}		S^2		t	P
	ปี ๒	ปี ๔	ปี ๒	ปี ๔		
๓.๑ สถานที่ทำการแนะนำ	๒.๕๓	๒.๕๘	๑.๒๐	๑.๑๕	.๐๕	P > .๐๕
๓.๒ เจ้าหน้าที่ทำการแนะนำ	๓.๐๕	๒.๖๓	๑.๕๕	๑.๖๕	.๒๕	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักแนะนำ	๓.๑๕	๓.๐๘	๑๐.๕๑	๑๐.๑๖	.๑๗	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมศึกษายานยนต์	๓.๑๘	๓.๓๐	๑๐.๓๕	๑๑.๑๗	.๑๘	P > .๐๕

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ปี ๒	ปี ๔	ปี ๒	ปี ๔		
๓.๕ บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๕๕	๓.๕๓	๑๓.๕๕	๑๓.๕๐	.๐๓	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๕๖	๒.๕๖	๑๓.๐๐	๕.๖๓	.๗๕	P > .๐๕

จากตาราง ๒๓. ปรากฏว่า ความถี่เห็นของนิสิตในปี ๒ และปี ๔ ที่คะแนนส่วนงานในตอนที่สามนี้ ไม่แตกต่างกัน

ตาราง ๒๔. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของนิสิตในปี ๓ และปี ๔ จากแบบสอบถามในตอนที่สาม

ตอนที่ ๓ ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด	\bar{X}		S^2		t	P
	ปี ๓	ปี ๔	ปี ๓	ปี ๔		
๓.๑ สถานะที่ทำการแนะแนว	๒.๗๓	๒.๕๔	๔.๑๓	๒.๕๕	๑.๐๓	P > .๐๕
๓.๒ เจ้าหน้าที่ทำการแนะแนว	๒.๕๓	๒.๖๓	๕.๑๔	๓.๖๕	.๕๕	P > .๐๕
๓.๓ หลักการดำเนินงานของสำนักแนะแนว	๓.๐๔	๓.๐๕	๑๐.๓๓	๑๐.๑๖	.๗๖	P > .๐๕
๓.๔ บริการอบรมทุกหน่วยงานที่สนใจ	๓.๒๕	๓.๓๐	๑๑.๖๓	๑๑.๔๗	.๐๓	P > .๐๕
๓.๕ บริการทั่ว ๆ ไป	๓.๗๑	๓.๕๓	๑๕.๖๕	๑๓.๕๐	.๕๖	P > .๐๕
๓.๖ บริการให้คำปรึกษาหารือของอาจารย์ที่ปรึกษา	๓.๓๕	๒.๕๖	๑๑.๔๕	๕.๖๓	๑.๐๔	P > .๐๕

จากตาราง ๒๔. ปรากฏว่า ความถี่เห็นของนิสิตในปี ๓ และปี ๔ ที่คะแนนส่วนงานในตอนที่สามนี้ ไม่แตกต่างกัน

X ตาราง ๒๕. แจกแจงความถี่ของผลิตภัณฑ์ ทั้ง ปีที่ ๑,๒,๓,๔ ทั่วตามแบบสอบถามความถี่

ความถี่	ความถี่ /				ความถี่ /			
	ก	ข	ค	ง	ก	ข	ค	ง
ข้อ ก, ข, ค, ง เป็นความถี่ต่าง ๆ ในแต่ละเรื่อง ท่านอาจจะเห็นความถี่ข้อใด ถ้าท่านเห็นด้วยโปรดขีดเครื่องหมาย / ด้านหน้าความถี่ของหมายเลข ก, ข, ค, ง นั้น								
๔.๑ บริการอบรมในทางศีลธรรมและวัฒนธรรมทุกสาขาทั่วประเทศ	๒๒๖	๑๕๕	๑๒๕	๒๐๕	๘๐	๑๕๖	๒๒	๕๖
๔.๒ การจัดบริการทั่ว ๆ ไป การจะเพิ่มบริการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้	๑๘๐	๒๒๕	๒๕๖	-	๘๐	๑๒๕	๑๐๕	-
๔.๓ การให้คำปรึกษาหารือ	๒๕๕	๒๘๓	-	-	๑๕๕	๑๖๖	-	-

จากตาราง ๒๕. ในการแจกแจงความถี่นี้ ไ้แก่ความถี่ที่ทาเครื่องหมาย / ไว้ทุกหนึ่ง และพวกที่ทาเครื่องหมาย / ไว้ทุกหนึ่ง

ในข้อคำถามทั้ง ๓-ขบน มีจำนวนขอยกในเลือกไม่เท่ากัน คือ

๔.๑ บริการอบรมในทางศีลธรรมและวัฒนธรรมทุกสาขาทั่วประเทศ มีขอยก ๔ ข้อ ดังนี้

ก. ควรในสี่คนส่วนมากจึงจะขอเรื่องที่จะบรรยายแต่ละครั้ง

- ปรากฏว่าเลือกเห็นด้วย (✓) ๒๒๖ คน
- เห็นด้วยมาก (✓) ๘๐ คน

๑. ควรเชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและมีชื่อเสียงที่เป็นที่นิยมของชนทั่วไปมาในการอบรมบ้าง

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๑๘๕ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๑๘๕ คน

๒. ควรให้วิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและเวลาที่เหมาะสมแก่ตัวเอง

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๑๘๕ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๒๖ คน

๓. ควรให้วิทยากรและแบบฝึกหัดที่ช่วยการอบรมเพื่อเราในที่สุดเราควรร่วมกับทางราชการ

ความเต็มใจ

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๒๐๕ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๘๖ คน

๔.๒ การจัดการที่ควรทำ ๆ ไป มีข้อสงสัย ๓ ข้อ ดังนี้

ก. การขอจัดตั้งศูนย์การศึกษาของนิสิตที่อยู่ตามหอพักเอกชน

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๑๘๖ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๘๖ คน

ข. การจัดทำเอกสารแนะแนวทางปฏิบัติของนิสิตในเรื่องการเรียน การวางตัว มารยาท

ในสังคม ให้สัมพันธ์กับเชตาคาร แจกนิสิตเป็นรายห้องเรียน

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๒๒๕ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๑๒๕ คน

ค. การสำรวจปัญหาของนิสิตเพื่อช่วยแก้ไขตรงจุดนั้น

ปรากฏว่ามีผู้เห็นด้วย (/) ๒๒๖ คน

เห็นด้วยมาก (/) ๑๐๕ คน

๔.๓ การให้คำปรึกษาหารือ มีข้อสงสัย ๒ ข้อ ดังนี้

ก. อาจารย์ที่ปรึกษาควรจะให้คำปรึกษาแนะนำกับกลุ่มนิสิตที่อยู่ในความดูแลเฉพาะ

เพื่ออาจารย์จะได้อำนาจปัญหาและความต้องการของนิสิตที่อยู่ในความดูแลอย่างทั่วถึง

ปรากฏว่ามีผู้สังเกต (✓) ๒๕ คน

เห็นด้วยมาก (✓) ๑๕ คน

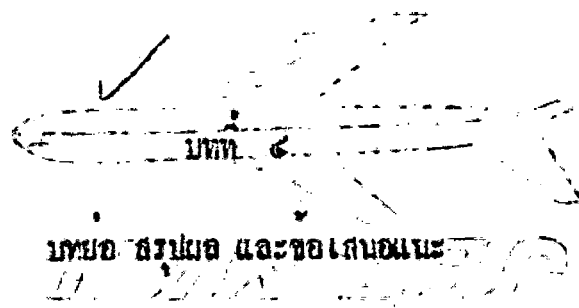
๖. นิสิตควรจะได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติเป็นส่วนตัว เพื่อรองรับค่าปรับภายในชั้นสูง

เฉพาะทาง ๆ

ปรากฏว่ามีผู้สังเกต (✓) ๒๕ คน

เห็นด้วยมาก (✓) ๑๖ คน

ความมุ่งหมาย

๑. เพื่อศึกษาหาที่ ความรู้สึกของนิสิตที่มีต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัย ในด้านต่อไปนี้
 - ๑.๑ การอบรมทัศนธรรมและวัฒนธรรม
 - ๑.๒ การบริการทั่วไป
 - ๑.๓ การให้คำปรึกษาหารือ
๒. เพื่อศึกษาหาที่ ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับบริการแนะแนวของวิทยาลัย โดยทั่วไปนั้น
โดยเรียงไปในทำนองใด
๓. เพื่อเปรียบเทียบหาที่ ความรู้สึก และความประสงค์ของนิสิตที่มีต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัยว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเกี่ยวกับ เพศ และชั้น หรือไม่

วิธีดำเนินการ

ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลขึ้น คือ แบบสอบถามทัศนคติของนิสิตวิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประถมมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ ที่มีต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนิสิตระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประถมมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๐ จำนวน ๔๑๗ คน ผู้วิจัยได้แจกแบบสอบถามโดยผ่านหัวหน้าห้อง
ทุกห้อง และให้รวบรวมกลับคืนมาด้วย เฉพาะที่ใช้ได้ ๔๔๑ ฉบับ หรือ ๕๔.๖๑ เปอร์เซ็นต์

วิธีการทางสถิติที่ใช้ในการจัดกระทำกับข้อมูล หลังจากที่ได้มีจำนวนความถี่ของแต่ละข้อย่อย
ในแบบสอบถามข้อที่หนึ่ง ข้อที่สอง และข้อที่สามแล้ว ได้นำไปหาความถี่เฉลี่ย (\bar{X}) ค่าความแปรปรวน
(S^2) และหาอัตราส่วนวิกฤต (t) โดยอาศัยสูตรทางวิชาสถิติ (ภาคผนวก หน้า ๘๖) เพื่อเปรียบเทียบ
ค่าความแตกต่างของรายเฉลี่ย ระหว่างเพศ และระหว่างชั้นว่าจะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติ หรือไม่

สรุปย่อ

โดยทั่วไปแล้ว นิสิตรู้สึกว่าการแนะแนวของวิทยาลัยจักใดก็พอประมาณ นิสิตทราบมีทัศนคติ
ต่อการบริการทั้งกล่าวดีกว่านิสิตหญิง นิสิตชั้นปีที่ ๑ มีทัศนคติต่อการแนะแนวของวิทยาลัยในทางนิมิตมาก
กว่าทัศนคติของนิสิตชั้นปีที่ ๒, ๓, ๔ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .๐๕ นิสิตหญิงปีที่ ๑
และปีที่ ๔ เห็นว่าการบริการแนะแนวของวิทยาลัยยังจักใดไม่ก็พอในท่านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

๑. สถานที่ทำการแนะแนว

- ๑.๑ มีขนาดคับแคบเกินไป ไม่เป็นสัดส่วน ไม่มีชีวิต
- ๑.๒ ตั้งอยู่ในที่ที่ไม่เหมาะสม เพราะใช้เป็นที่ศูนย์กลางโทรศัพท์ประจำที่ มีเสียงรบกวน
ผู้คนพลุกพล่าน และนิตินองเห็นตามห้องพักอาจารย์บนหลายห้อง

๒. เจ้าหน้าที่ทำการแนะแนว

- ๒.๑ นิสิตรู้สึก ว่า เจ้าหน้าที่มีน้อยเกินไป ไม่ประจำอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่สะดวกใน
การติดต่อ เพราะเวลาทำงานของเจ้าหน้าที่ไม่ตรงกับ เวลาว่างที่นิสิตจะเข้าไปติดต่อได้
- ๒.๒ นิสิตรู้สึก ว่า เจ้าหน้าที่บางคน ไม่ให้ความเป็นกันเองแก่นิสิตเท่าที่ควร ทำให้
ไม่กล้าไปติดต่อ

๓. หลักในการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานของสำนักแนะแนว

- ๓.๑ นิสิตรู้สึก ว่า การดำเนินงานเป็นไปอย่างซ้ำซาก
- ๓.๒ นิสิตไม่ใคร่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสำนักแนะแนวเท่าที่ควร

๔. บริการอบรมในค่านศีลธรรมและวัฒนธรรม ไม่ได้รับความสนใจจากนิสิตเท่าที่ควร

- เพราะสาเหตุต่าง ๆ ดังนี้
- ๔.๑ เนื้อเรื่องที่บรรยายไม่น่าสนใจ
 - ๔.๒ เจ้าหน้าที่ที่ให้บริการอบรมไม่น่าสนใจ
 - ๔.๓ ขาดการโฆษณาและ เน้นคุณค่าของการ เข้ารับการอบรม
 - ๔.๔ นิสิตรุ่นที่ไม่เป็นแบบอย่างที่ดีแก่นิสิตรุ่นน้อง โดยเสียงการเข้ารับการอบรม

๕. บริการทั่วไป

- ๕.๑ นิสิตรู้สึก ว่า การทำงานให้หาคอนข้างซ้ำซากมาก และอยู่ในวงจำกัดเกินไป
คือจัดหาเฉพาะงานสอนสำหรับนิสิตชั้นปีที่ ๑, ๔ เท่านั้น

๕.๖ บัณฑิตไม่ทราบว่ามีภารกิจให้มาช่วยเหลือทั่วไปตามควรแก่กรณี เช่น ให้ออมเงิน

๕.๗ การหาเงินทุนช่วยนักศึกษาที่เรียนศึกษาจนจบ บัณฑิตรู้สึกว่า ในการพิจารณาให้เงินทุนนั้น อาจจะไม่เป็นธรรมนัก เพราะบางคนที่ได้ทุนไปไม่มากจนจริง และควรพิจารณาให้เงินทุนแก่บัณฑิตที่มากจนจริง ๆ แต่เรียนไม่ใคร่หนัก เพราะไม่มีเวลาเรียนและหมกมุ่นการเรียบเรียงงาน เพราะเนื่องจากต้องใช้เวลาไปในการหารายได้พิเศษ

๖. บริการให้คำปรึกษาหารือ

บัณฑิตไม่ใคร่ใคร่จะปรึกษาหารือกับอาจารย์ที่ปรึกษาทางวิชาการนัก ทำให้ขาดความสนิทสนมและไม่กล้าไปขอรับคำปรึกษาทางวิชาการ

ขอเสนอแนะ

จากถกเถียงกันครั้งนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบผลหลายประการ ที่จะเป็นข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักแนะแนวของวิทยาลัย

๑.๑ ควรประชาสัมพันธ์ให้บัณฑิตได้ทราบแผนการจัดและระเบียบปฏิบัติ ตลอดจนความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของสำนักแนะแนวโดยทั่วถึงกัน โดยเปิดประกาศไว้ตามสถานที่ที่บัณฑิตทุกคนสามารถมองเห็นได้ง่ายและชัดเจน

๑.๒ ทางสำนักแนะแนวควรจะมีโครงการปรับปรุงเกี่ยวกับการจัด และบริหารการแนะแนว

ดังนี้

๑.๒.๑ ปรับปรุงการปฏิบัติงานให้เป็นไปอย่างรวดเร็ว และมีระเบียบแบบแผน

รัดกุมยิ่งขึ้น

๑.๒.๒ สำนักงานควรจะต้องอยู่ในที่ที่เหมาะสม ฐานไม่รบกวนงาน จัดแบ่งเป็นห้อง ๆ ตามลักษณะของงาน เพื่อความสะดวกแก่บัณฑิตที่จะเข้าไปติดต่อ

๑.๒.๓ ควรจัดเจ้าหน้าที่ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม เป็นคนที่มี ความขี้นขันขันใจมาใส่ใจเป็นอันเอง มีอารมณ์มั่นคงไว้ประจำสำนักงานตลอดเวลา

๑.๓ ในงานการจัดบริการต่าง ๆ ควรจะได้มีการปรับปรุงดังต่อไปนี้

๑.๓.๑ การจัดกิจกรรมที่ลดความรุนแรงและวัฒนธรรมทักทาย ขันพฤษ์สภักดีตลอดไปนั้น

ควรจะเป็นดังนี้

การอบรมแต่ละครั้ง

มากกว่านี้

การอบรม

ก. ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการจัดหัวข้อเรื่อง ตลอดจนผู้บรรยายในการ

ข. เชิญวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ และมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมาให้การอบรม

ค. ประกาศโฆษณาชักชวนให้นักศึกษาสนใจและเห็นคุณค่าของการเข้ารับ

ง. ร่วมมือกับชุมนุมต่าง ๆ เช่น ชุมนุมดนตรี ชุมนุมสหภาพการ หรือ ชุมนุมวิชาการ ในการจัดรายการแต่ละครั้ง เพื่อเป็นการเร้าความสนใจของนักศึกษา

จ. ควรเลื่อนเวลาการอบรมจาก ๔.๐๐ น. เป็น ๑๓.๐๐ น. เพื่อให้นักศึกษาได้ไม่ต้องใช้เวลาพักผ่อนเกินไป อันจะทำให้เกิดความเบื่อหน่าย

๑.๓.๒ ในการจัดงานให้นักศึกษา เพื่อเป็นการหารายได้พิเศษนั้น ควรจะเป็นดังนี้

ก. เปิดโอกาสให้นักศึกษาทุกคนมีสิทธิเข้าร่วมบริการนี้โดยทั่วถึงเช่น มีใจ
เฉพาะนักศึกษาที่ ๓, ๔ เท่านั้น

ข. จัดงานอื่น ซึ่งมีโรงงานสอนให้นักศึกษาม้าง เช่น การตกแก่งสวน, การซ่อมเครื่องเรือน และการพิมพ์คิดเป็นต้น เพราะถ้าโรงงานสอนอย่างเดียว ทำให้อาจารย์ และ
จำกัด โอกาสนักศึกษาซึ่งไม่ได้มีคุณสมบัติตามที่ผู้ปกครอง เสนอมา เช่น พวกวิชาเอกสังคมศึกษา หรือภาษาไทย
เป็นต้น

๑.๓.๓ ในการให้เงินนั้น ควรจัดให้ระเบียบปฏิบัติต่าง ๆ ให้นักศึกษา
ประกาศของสำนักณะแนะ

๑.๓.๔ ในการจัดหาเงินทุนช่วยนักศึกษาที่เรียนศึกษาจนนั้น ควรจะเป็น
ดังนี้

ก. วางกฎเกณฑ์ในการพิจารณาอนุมัติการให้ทุนให้รัดกุมยิ่งขึ้น

ข. พิจารณาให้ทุนแก่นิสิตที่เป็นบุตรข้าราชการซึ่งยากจนจริง ๆ บ้าง

โดยสอบถามเพื่อนนิสิตและอาจารย์ที่ปรึกษา

ค. พิจารณาให้ทุนแก่นิสิตที่เรียนไม่สู้ดีนัก เพราะยากจนจริง ๆ บ้าง

โดยสอบถามเพื่อนนิสิตและอาจารย์ที่ปรึกษา

ง. ประกาศให้ทราบอย่างทั่วถึง เป็นเวลานานพอสมควร เพื่อนิสิตจะได้
มีเวลาเตรียมหาหลักฐานต่าง ๆ ทัน

จ. หลังจากคัดเลือกให้ทุนแก่ผู้ใดแล้ว ควรประกาศให้ทราบโดยทั่วกัน

๑.๑.๕ ในการให้ความช่วยเหลือทั่วไปตามควรแก่กรณี เช่น ให้นามลูกเงิน
นั้น ควรจะประกาศให้นิสิตทราบอย่างทั่วถึง

ก. ควรแสดงความเห็นอกเห็นใจความเป็นอยู่ของนิสิต โดยเฉพาะนิสิตหญิงที่มักอยู่
ตามหอพักของเอกชน ที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าของหอพัก ที่ขายโอกาสขึ้นราคาค่าเช่าหอพัก
ทุกปี โดยไม่มีบริการในร้านค้าต่าง ๆ คีโธ เรม ความสะอาดสบาย และความสะอาด

ข. ควรพิมพ์เอกสารแนะนำแนวทางปฏิบัติของนิสิตในเรื่องการเรียน
การวางตัว มารยาทในสังคม ให้ทันกับเหตุการณ์ แจกนิสิตเป็นรายห้องเรียน

ค. ควรสำรวจปัญหาและความต้องการของนิสิตโดยสม่ำเสมอและต่อเนื่อง
กันไป เพื่อจะได้ให้ความช่วยเหลือได้ตรงจุดยิ่งขึ้น

๑.๑.๖ ในด้านการบริการให้คำปรึกษาหารือกัน ควรจะเป็นดังนี้

๑.๑.๖.๑ ให้นิสิตกลุ่มที่อยู่ในความดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาคนเดียวกัน ได้มีเวลา
สนทนากับอาจารย์ที่ปรึกษาบ้าง เช่น สัปดาห์ละหนึ่งครั้ง เพื่อเป็นการสร้างความสนิทสนมคุ้นเคยระหว่าง
อาจารย์ที่ปรึกษากับนิสิตที่อยู่ในความดูแลของตนยิ่งขึ้น ซึ่งอาจจะทำให้อาจารย์ที่ปรึกษาได้ทราบถึง
ปัญหาและความต้องการต่าง ๆ ของนิสิตที่อยู่ในความดูแล และสามารถให้ความช่วยเหลือแก้ไขปัญหา
ได้ทันเวลาที่

๑.๑.๖.๒ อาจารย์ที่ปรึกษาควรมีเวลาให้นิสิตที่อยู่ในความดูแล ได้สนทนากับ
รายบุคคลบ้าง ในกรณีที่นิสิตมีเรื่องอันเนื่องมาจากการจะขอรับคำปรึกษา

๑.๕ ขอเสนอแนะอื่น ๆ ที่นิสิตต้องการ

๑.๕.๑ ขอให้ทางวิทยาลัยจัดให้มีบริการนำคัมภีร์ต่าง ๆ

๑.๕.๒ ขอให้ทางวิทยาลัยจัดเจ้าหน้าที่ไว้ดูแลรักษาความสะอาดเรียบร้อยของห้องส่วนตึกต่าง ๆ โดยเฉพาะที่คึกคักหรือสกปรกซึ่งมีนิสิตใช้มากเป็นพิเศษ

๑.๕.๓ ขอให้ทางวิทยาลัยจัดสำหรับเป็นที่เก็บจดหมายแจ้งความคึกคักเห็นปัญหา และความต้องการของนิสิต เพื่อจะโคจรมาถึงความคึกคักเห็น ปัญหา และความต้องการของนิสิตโดยส่วนรวม และจัดบริการตอบสนองความต้องการเหล่านั้น

๒. ขอเสนอแนะสำหรับที่จะทำการศึกษาวิจัยต่อไป

๒.๑ เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีสังเกตแบบสอบถามโดยมอบให้หัวหน้านิสิตแต่ละห้องรับไปแจกให้เพื่อนนิสิต และรวบรวมกลับคืนมา ได้ ๕๔.๖๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้าต้องการจะให้ได้รับแบบสอบถามคืนมามากขึ้น ควรจะใช้วิธีการแจกแบบสอบถามโดยขอความร่วมมือจากอาจารย์ที่ปรึกษา

๒.๒ การศึกษานี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเฉพาะทัศนคติของนิสิตระดับปริญญาตรีเท่านั้น ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติของนิสิต ระดับปริญญาตรีและปริญญาโท สาขาวิชาและแนวพื้นที่บริการแนะแนวของวิทยาลัย

๒.๓ ทำการศึกษาวิจัยคุณแนวทางและลักษณะของการ เปลี่ยนแปลงทัศนคติของนิสิตที่เขา มาศึกษาในวิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตรแล้ว โดยทำการศึกษาทัศนคติของกลุ่มนิสิตที่เข้ามาใน เป็นแรก แล้วติดตามทดสอบทัศนคติของนิสิตกลุ่มเดียวกันในอีกปี อารมณ์โดยไม่ให้รู้ตัวว่านิสิตจะสำเร็จ การศึกษาออกไป แล้วนำผลที่ได้ในแต่ละปีมาเปรียบเทียบกัน ทั้งนี้เพื่อจะไขว่คว้าความรู้ที่ได้จาก การวิจัยนั้น มาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขโครงการและบริการแนะแนวของวิทยาลัย เพื่อเป็นการ

เสริมสร้างทัศนคติที่ถูกต้องแก่นิสิต เกี่ยวกับโครงการและบริการแนะแนวของวิทยาลัยต่อไป

บรรณานุกรม

กองแผนการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ วารสารแนะแนว

โรงพิมพ์สำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี พฤษภาคม - สิงหาคม ๒๕๑๐, ๔๒ หน้า.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิเทศและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๐๓,

๑๓๓ หน้า.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิเทศและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา โรงพิมพ์ส่งเสริมอาชีพ

๒๕๐๕, ๑๒๗ หน้า.

จันทน์ ฐานันท์ อธิบายศัพท์ โอเค็นสไตน์ ๒๕๐๕, ๒๒๗ หน้า.

Bennett, J. E., College and Life, McGraw - Hill Book Company, Inc., New York, 1952, 457 pp.

Brooks, Thomas Edwards, "The Inception and Development of Student Personnel Services at Tuskegee Institute," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1955, School of Education Indiana University No. 7, 1956, pp. 89 - 92.

Edwards, Allen L., Techniques of Attitude Scale Construction, Appleton Century - Crafts, Inc., N. Y., 1957, 256 pp.

Ferguson, Donald G., Pupil Personnel Services, N. Y., The Center for Applied Research in Education, Inc., 1963, 107 pp.

Ferguson, George A., Statistical Analysis in Psychology and Education, McGraw - Hill Book Company, N. Y., 1966, 446 pp.

Garrett, Henry E., Woodworth, R. S., Statistical in Psychology and Education, Longmans, Green and Company, N. Y., 1958, 470 pp.

Gorman, Robert Evans, "The Effectiveness of Guidance Services of the Indiana Division of Vocational Rehabilitation," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1954, No. 6, pp. 55 - 59.

Heck, Arch O., Administration of Pupil Personnel, Boston, Ginn and Company, 1929, p. 12.

Jenson, E. Raph, "Student Feeling About Counseling Help," The Personnel and Guidance Journal, May, 1955, pp. 498 - 505.

Handwritten signature or initials.

- McClasston, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in the Commissioned Junior High Schools of Indiana," Thesis Abstract Series, Studies in Education, 1953, No. 5, 1954, pp. 113 - 119.
- Strang, Ruth, The Role of the Teacher in Personal Work, N. Y., Bureau of Publications, Teachers College, Columbia University, 1946, pp. 28 - 29.
- Whigley, E. Harold, "An Evaluation of Student Personnel Services at Marion College," Thesis Abstract Series, Studies in Education 1958, School of Education Indiana University No. 10, 1959, pp. 273 - 281.
- Stewart, Robert Miller, "An Evaluation of the Guidance Program in the Los Angeles City Adult Schools," Dissertation Abstract A., July 1967, p. 105.
- Williamson, E. G., Student Personnel Services in College and Universities, McGraw - Hill Book Company, Inc., N. Y., 1961, 474 pp.
- Willy, Roy De Verl and Andrew, Dean C., Modern Methods and Techniques in Guidance, N. Y., Harpers and Brothers Publisher, 1955, p. 317.
- Wojman, Maurice A., "An Analysis of Guidance Organization and Services in Selected Junior High Schools in the State of Ohio," Thesis Abstract Series, Studies in Education, No. 7, 1955, pp. 373 - 379.
- Wolf, Maurice D., and Wolf, Jeanne A., The Student Personnel Program, McGraw - Hill Book Company, Inc., N. Y., 1953, 416 pp.
- Wren, C. Gilbert, Student Personnel Work in College, The Ronald Press Company, N. Y., 1951, 500 pp.
- Yeager, Lillian A., Administration and the Pupil, N. Y., Harper and Row Publishers, 1949, p. 26.

ภาควิชา

ภาคผนวก

สูตรที่ใช้ในการคำนวณ

๑. $\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$

ในเมื่อ \bar{X} = ulyเฉลี่ยของคะแนนดิบ

$\sum fX$ = ผลบวกสะสมของคะแนนดิบทุกตัว

N = จำนวนตัวเลขในภาณคะแนนดิบ หรือจำนวนคนที่ต้องการหา

ulyเฉลี่ย

๒. $S^2 = \frac{\sum fX^2 - \frac{(\sum fX)^2}{N}}{N(N-1)}$

ในเมื่อ S^2 = ความแปรปรวนของคะแนนดิบ

$\sum fX^2$ = ผลบวกสะสมของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum (fX)^2$ = ผลบวกสะสมของคะแนนดิบทุกตัวยกกำลังสอง

๓. $t(CR) = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$

ในเมื่อ t = ผลต่างระหว่างulyเฉลี่ยของข้อมูลสองจำนวนที่ต้องการเปรียบเทียบกัน

ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างระหว่างulyเฉลี่ยของสองจำนวนที่ต้องการเปรียบเทียบกัน

ประวัติวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประธานมิตร

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประธานมิตร ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๒ แต่เดิมมีสภาพเป็นโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูง รับนักเรียนชายที่สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปีที่ ๒ เข้ามาเรียนต่ออีก ๓ ปี หรือ ๔ ปี

เพื่อจะได้อุปประกาศนิพนธ์ ประโยคครูประถม (ป.ป.) หรืออุปประกาศนิพนธ์ ประโยคครูมัธยม (ป.ม.) ในสมัยนั้น โรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงแห่งนี้ รับเกณฑ์เรียนประจำอยู่ในเขตศึกษาของโรงเรียน โดยมีคณะกรรมการควบคุมดูแลอย่างใกล้ชิด

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๔๔๖ กระทรวงศึกษาธิการได้สถาปนาโรงเรียนฝึกหัดครูชั้นสูงแห่งนี้ขึ้น เป็นวิทยาลัยวิชาการศึกษา เพื่อทำการอบรมฝึกหัดและส่งเสริมวิทยฐานะครูอาจารย์ และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ผู้ที่มีวุฒิ ป.ม. หรือเทียบเท่ามาแล้ว เข้ามาศึกษาต่ออีก ๒ ปี จะได้รับปริญญาตรี ส่วนผู้ที่มีวุฒิ ป.ป. หรือเทียบเท่ามาแล้ว เข้ามาศึกษาต่ออีก ๔ ปี จึงจะได้รับปริญญาตรี

ในปี พ.ศ. ๒๔๔๗ ไททรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติวิทยาลัยวิชาการศึกษาขึ้น เพื่อให้วิทยาลัยวิชาการศึกษา มีอำนาจให้อนุมัติ ปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอกทางการศึกษาและวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยมีสภาวิทยาลัยวิชาการศึกษาควบคุมกิจการต่าง ๆ

วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสาณมิตร ปัจจุบันดำเนินการสอนชั้นปริญญาตรี ในสาขาวิชาประถมศึกษา มัธยมศึกษา อาชีวศึกษา และบริหารการศึกษา ผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยนี้ จะได้รับปริญญาตรีทางการศึกษา หรือวุฒิ กศ.บ. นอกจากนี้ยังสอนถึงขั้นประกาศนิพนธ์ชั้นสูงวิชาเฉพาะ (หลักสูตร ๑ ปี สำหรับผู้ที่สำเร็จปริญญาตรีแล้ว และประสงค์จะศึกษาวิชาใดวิชาหนึ่ง โดยเฉพาะเพิ่มเติม) ในสาขาวิชา ภาษาและวรรณคดีไทย ภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ คณิตศาสตร์ ชีววิทยา ฟิสิกส์ เคมี สัตวศาสตร์ การแนะนำ การวัดผลการศึกษา บรรณารักษศาสตร์ และชั้นปริญญาการศึกษาตามนิตินิต (หลักสูตร ๒ ปี) ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ภาษาและวรรณคดี วิจารณ์ศิลปะ และศิลปะปฏิบัติ แนะนำ วัดผล สัตวศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์

- ๑ วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิตและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๐ หน้า ๑.
- ๒ วิทยาลัยวิชาการศึกษา คู่มือนิสิตและอาจารย์วิทยาลัยวิชาการศึกษา พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๗.
- ๓ วิทยาลัยวิชาการศึกษา หลักสูตรประกาศนิพนธ์ชั้นสูงวิชาเฉพาะ พ.ศ. ๒๕๐๖ หน้า ๓.
- ๔ วิทยาลัยวิชาการศึกษา หลักสูตรปริญญาการศึกษาตามนิตินิต พ.ศ. ๒๕๐๕ หน้า ๕.

สำหรับสาขาวิชานะแนวนั้น วิทยาลัยได้เปิดสอนในระดั้ประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะ
ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ มีนิสิตแรกจำนวน ๔ คน ต่อมาโคขยายหลักสูตรออกไปจนถึงชั้นปริญญาโท
ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔ มีนิสิตแรก ๑๒ คน (จากแผนกทะเบียน)

สภาวิทยาลัยวิชาการศึกษา

มีหน้าที่กำหนดข้อบังคับและวางระเบียบของวิทยาลัย อนุมัติหลักสูตรส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ
แต่งตั้งหัวหน้าหน่วยงานต่าง ๆ อนุมัติการให้ปริญญา อนุปริญญา และประกาศนียบัตรต่าง ๆ ให้
ความเห็นเกี่ยวกับวิชาการศึกษานักกระทรวงศึกษาธิการ และหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัย
ซึ่งไม่ได้ระบุไว้ว่า เป็นหน้าที่ของผู้ใด สภาวิทยาลัยประกอบด้วย กรรมการสองประเภท คือ
กรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการยุทธศาสตร์ กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ รัฐมนตรีว่าการ
กระทรวงศึกษาธิการ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิการวิทยาลัย รองอธิการวิทยาลัย หัวหน้า
สำนักงาน และหัวหน้าคณะวิชาต่าง ๆ ของวิทยาลัย กรรมการยุทธศาสตร์ ได้แก่บุคคลที่ทรง
พระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง มีจำนวนไม่เกินสองในสามของกรรมการโดยตำแหน่ง

ระบบการบริหารภายใน

วิทยาลัยวิชาการศึกษาจัดระบบการบริหารภายในเป็นหน่วยงานใหญ่ ๆ ๕ หน่วย คือ คณะ
วิชาการศึกษา คณะวิชาวิจัยการศึกษา คณะวิชาพัฒนศึกษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิชาวิทยาศาสตร์
และคณิตศาสตร์ และสำนักงานอธิการ ในแต่ละหน่วยงานใหญ่ ๆ เหล่านี้ ยังแบ่งเป็นแผนกต่าง ๆ
อีก (ดูแผนผัง หน้า ๒๐)

คณะอาจารย์และเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการ วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประธานนิศร ในปี พ.ศ.
๒๕๑๐ มี ๑๒๒ คน มีวุฒิปริญญาเอก ๒๒ คน ปริญญาโท ๔๔ คน ปริญญาตรี ๕๔ คน อนุปริญญา
และประกาศนียบัตร ๗ คน (จากแผนกทะเบียน)

บริการสำหรับนิสิต

วิทยาลัยโคจักษ์บริการสำหรับนิสิตไว้ดังต่อไปนี้ คือ

๑. บริการหอพัก หอพักของวิทยาลัยรับเฉพาะนิสิตชายเท่านั้น นิสิตหญิงอยู่หอพักของวิทยาลัย จะต้องเสียค่าอาหาร ภาคเรียนละ ๕๐๐ บาท มีอาหารวันละ ๓ มื้อ ส่วนเครื่องนอนและเครื่องใช้ต่าง ๆ ภายในหอพักวิทยาลัยเป็นผู้จัดให้ มีคณะอาจารย์ประจำหอพักเป็นผู้ควบคุมดูแลนิสิตอย่างใกล้ชิด

๒. บริการอาหารกลางวัน จัดสำหรับนิสิตที่ไม่ได้อยู่ในหอพักของวิทยาลัย คิดค่าอาหารชุดละ ๑.๕๐ บาท บริการนี้จัดตามโครงการอาหารกลางวัน

๓. บริการคำแนะนำ วิทยาลัยจัดบริการตรวจร่างกายให้แก่ นิสิตทุกคน ปีละหนึ่งครั้ง มีระเบียบและสมกับมาตรฐานสุขภาพของนิสิตทุกคน มีบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิต ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนสำเร็จออกจากวิทยาลัย

๔. บริการคำแนะนำ วิทยาลัยจัดบริการนี้ขึ้น เพื่อช่วยเหลือ นิสิต ในด้านการปรับตัว การเรียน และการใช้บริการต่าง ๆ ที่วิทยาลัยจัดให้ นิสิตทุกคนเมื่ออาจารย์ที่ปรึกษาคอยให้คำแนะนำปรึกษาอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ยังมีบริการจัดหางานพิเศษนอกเวลาเรียนให้ นิสิตผู้เกิดก่อนทาง การเงิน จัดหาทุนการศึกษาให้แก่ นิสิตผู้ยากจนแต่เรียนดี และจัดหาเงินให้ นิสิตผู้เป็นทุนการศึกษา ในระหว่างที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนี้ (คู่มือฉบับ หน้า ๒๑)

๕. บริการห้องสมุด ห้องสมุดของวิทยาลัย เป็นศูนย์รวมวัสดุต่าง ๆ ที่จะให้ความรู้แก่นิสิต ได้แก่ หนังสือภาษาอังกฤษ ภาษาไทย แผนที่ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง แถบอัดเสียง แผ่นเสียง ไมโครฟิล์ม แถบม้วน สไลด์ นอกจากนี้ยังมีหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และเอกสาร ทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศอีกเป็นจำนวนมาก ห้องสมุดเปิดบริการแก่นิสิต ตั้งแต่ เวลา ๗.๐๐ น. ถึง ๑๕.๐๐ น. ทุกวัน เว้นวันหยุดราชการ ให้ นิสิตผู้มีหนังสือโคจักษ์วาระ ๑ สัปดาห์

กิจกรรมนิสิต

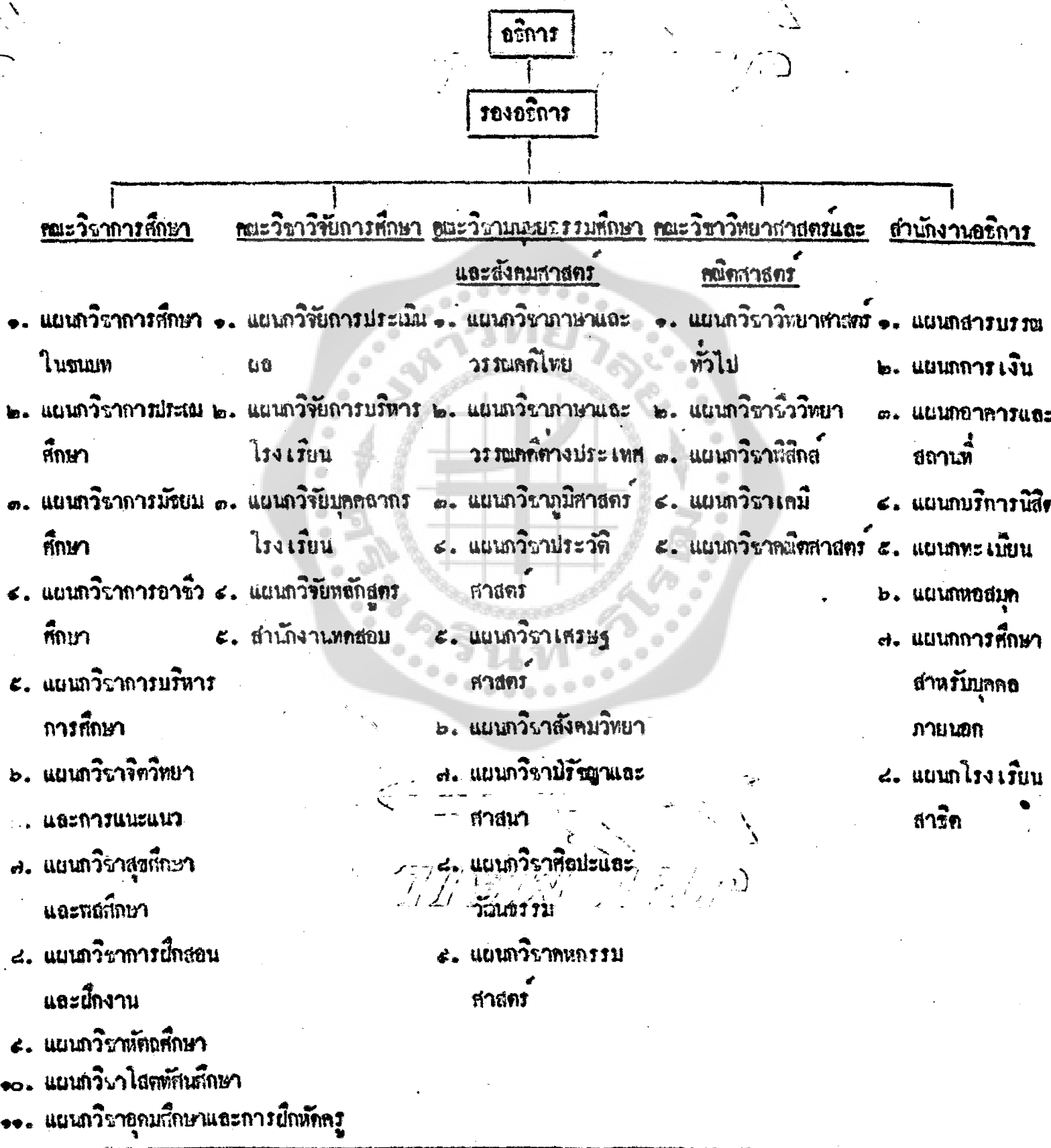
มองการณ์นิสิตเป็นผู้จัดกิจกรรม มีนายกองค์การนิสิตเป็นหัวหน้า โดยเลือกจากนิสิตชั้นปีที่ ๔ มีอาจารย์ที่ปรึกษาสำหรับองค์การนิสิต ๒ คน มีชุมนุมกิจกรรมต่าง ๆ ๕ ชุมชน คือ ชุมชนวิชาการ

กิตติ คหกรรมศาสตร์ คนกร --และสันตนาการ-- แต่จะรวมเรียงแยกออกเป็นแผนกย่อย ๆ อีก มี
อาจารย์ที่ปรึกษาประจำทุกคณะ

วิไล งาม

แผนผังการบริหารภายในวิทยาลัย

* จากเอกสารของสำนักงานอธิการ ปี พ.ศ. ๒๕๐๖

แผนงานของสำนักแนะแนว ปการศึกษา ๒๕๐๓

อธิการ

สำนักงานอธิการ

สำนักแนะแนว

การอบรม
Lab. for Moral and Cultural Development

บริการ
General Services

การให้คำปรึกษา
Counseling

I กระทำทุกหน่วยวัฒนธรรมจิตลอคมี ตาม
วัตถุประสงค์ต่อไปนี้

อบรมในเรื่องศีลธรรม วัฒนธรรม
และขนบธรรมเนียมประเพณี ระเบียบ
ปฏิบัติราชการ การปฏิบัติตนในสังคม
ต่าง ๆ เช่น ลักษณะการเป็นหัวหน้า
การรับประธาน การพูดในที่สาธารณะ
 ฯลฯ

- หางานให้ทำ เพื่อ เป็นราย โทติพิเศษ
 นิสิต

- ให้ยืมเงินตามควรแก่กรณี
- จัดหาเงินทุนช่วยนิสิตที่เรียนหนัก
 ยากจน
- ให้ความช่วยเหลือเหลือทั่วไปตามควรแก่
 กรณี

- แต่งนิสิตเป็นชั้น โดยมอบให้อยู่ในความ
ดูแลของอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นชั้น ๆ ไป

เป็นการประจำ
- อาจารย์ที่ปรึกษาเป็นผู้ให้คำปรึกษา
 โดยอาศัย

ระเบียบสะสม
แบบกรอกประวัติประจำปี
แบบกรอกผลการเรียน
บัตรรายวิชาประจำภาคเรียน
บัตรแจ้ง แะตักเงิน

(นิสิตจะต้องกรอกทุกคน และอาจารย์ที่
ปรึกษาเป็นผู้เก็บไว้ปฏิบัติงาน)

II กระทำทุกหน่วยวัฒนธรรมจิตลอคมี กลุ่ม
พุทธวิยสังสรุ อบรมเป็นการพิเศษ
ตามแนวทางต่อไปนี้

ปรัชญาทางพุทธศาสนา การสอน
หัวข้อธรรมะในชั้นประถม และมีชม
ศีลธรรมของครู ฯลฯ

สำนักงานแนะแนว

ขอให้คิดไปรษณส่งความคิดเห็นอย่างจริงจังในข้อปัญหาต่อไปนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการ
ปรับปรุงบริการแนะแนวของวิทยาลัยให้ดียิ่งขึ้น

๑. ท่านมีความคิดเห็นต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัยในท่านต่าง ดังต่อไปนี้ อย่างไร

๑.๑ การอบรมที่ตระเวนและวันเสาร์

.....

๑.๒ การทำงานให้บัณฑิตทำนอกเวลาเรียน

.....

๑.๓ การหาเงินสนับสนุนบัณฑิตที่เริ่มเกินศักยภาพ

.....

๑.๔ การให้ยืมเงินในกรณีจำเป็น

.....

๑.๕ การให้ความช่วยเหลือทั่วไป

.....

.....

๑.๖ การให้คำปรึกษาหารือ

.....

๒. ท่านเห็นว่าควรจะมีการปรับปรุงแก้ไขสิ่งใดบ้าง

.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....

แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติของนิสิตวิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร (๒๕๐๐)

ที่มีต่อบริการแนะแนวของวิทยาลัย

แบบสอบถามนี้จะมีค่าต่อการวิจัยผลงานบริการแนะแนวของวิทยาลัย เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่นิสิตยิ่งขึ้น ฉะนั้น กรุณาตอบตามความจริงที่สุด และแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ ผู้วิจัยจะเก็บคำตอบของท่านไว้เป็นความลับ และจะไม่นำไปใช้ให้เป็นการเสื่อมเสียแก่ท่าน

โปรดกรอกรายละเอียดเกี่ยวกับตัวท่าน

เพศ	_____	ชาย
	_____	หญิง
ชั้นปีที่	_____	๑
	_____	๒
	_____	๓
	_____	๔

คำชี้แจง เกี่ยวกับการตอบแบบสอบถาม

ผู้ตอบไม่ต้อง เขียนชื่อและนามสกุลลงในแบบสอบถามนี้ เพียงแต่พิจารณาข้อความแต่ละข้อของแต่ละตอน แล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ครึ่งช่องที่จะทำให้ข้อความแต่ละข้อนั้น สมบูรณ์ เป็นประโยชน์แก่ท่านทางการ

โปรดอ่านข้อความแต่ละข้อ และตั้งใจดูว่า แต่ละรายการนั้น ท่านควร ขีดเครื่องหมาย ✓ ครึ่ง ของใดเพียงช่องเดียว จึงจะเหมาะสมที่สุด

ตัวอย่าง ท่านเห็นคุณค่าของความดี เป็นเป็นความจริงเพียงใด

น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด

- ๑. คนไทยควรจะเรียนภาษาไทย.....
- ๒. คนไทยรับประเพณีขนานนาม เป็นอาชารหลัก.....

น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด
๒.๒๕				
๒.๒๖				
๒.๒๗				
๒.๒๘				
๒.๒๙				
๒.๓๐				
๒.๓๑				
๒.๓๒				
๒.๓๓				
๒.๓๔				
๒.๓๕				
๒.๓๖				
๒.๓๗				
๒.๓๘				
๒.๓๙				
๒.๔๐				
๒.๔๑				
๒.๔๒				
๒.๔๓				
๒.๔๔				
๒.๔๕				
๒.๔๖				
๒.๔๗				
๒.๔๘				
๒.๔๙				
๒.๕๐				

ตอนที่ ๓

ท่านชอบเรื่องต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

- ๓.๑ ข้าพเจ้าชอบสถานที่ที่ทำการแนะนำ.....
- ๓.๒ ข้าพเจ้าชอบเจ้าหน้าที่ที่ทำการแนะนำ.....
- ๓.๓ ข้าพเจ้าชอบหลักในการดำเนินงานหรือการปฏิบัติงานของสำนักงานแนะนำ.....
- ๓.๔ ข้าพเจ้าชอบบริการการบริการอบรมทุกหน่วยวิเทศศึกษา.....
- ✓ ๓.๕ ข้าพเจ้าชอบบริการทั่ว ๆ ไป (การหางานไว้ทำ การให้เงินเงิน การ
หาเงินอุดหนุนวิธีเตรียมตัวคนงาน การให้ความช่วยเหลือทั่วไป).....
- ✓ ๓.๖ ข้าพเจ้าชอบบริการใช้ภาษาวิเทศศึกษาของกลางที่ปรึกษา.....

น้อย ที่สุด	น้อย	ปาน กลาง	มาก	มาก ที่สุด

ตอนที่ ๔

ข้อ ก ข ค ง เป็นความเห็นทาง ในแต่ละเรื่อง ท่านอาจจะเห็นด้วยข้อใด อย่าง
เห็นด้วย ไม่ค่อยเห็นด้วย / เห็นด้วยมากที่สุด / อย่างน้อย ข้อ ก ข ค ง นี้

- ๑. บริการอบรมในทางวิเทศศึกษาและวิเทศการทุกหน่วยวิเทศศึกษา
 - ___ ก. ควรให้เงินสนับสนุนส่วนรวมจัดทำข้อเรื่องที่จะบรรยายในแต่ละครั้ง
 - ___ ข. ควรเชิญวิทยากรบรรยายความรู้และมีข้อสงสัยก็เป็นพิเศษของคณะเจ้าหน้าที่การอบรมทาง
 - ___ ค. ควรให้บัณฑิตมีส่วนร่วมเลือกวันและเวลาที่เหมาะสมแก่ตัวเอง
 - ___ ง. ควรให้คำแนะนำและคำปรึกษาหรือการอบรมเพื่อเราให้บัณฑิตเข้าร่วมรับการอบรมทาง

ความเต็มใจ

๒. การจัดทำบริการทั่ว ๆ ไป ควรจะเพิ่มบริการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ก. สอดส่องคุณลักษณะของนิสิตโดยความพอใจเอกชน
- ข. พิมพ์เอกสารแนะนำทางปฏิบัติของนิสิตในเรื่องการเรียน การวางตัว มารยาท ในสังคม ฯลฯ ให้อ่านกับเหตุการณ์ แง่คุณลักษณะเป็นรายห้องเรียน
- ค. ดำเนินการของนิสิตเพื่อช่วยเหลือโครงการอื่น

๓. การให้คำปรึกษาหารือ

- ก. อาจารย์ที่ปรึกษาควรจะได้มีการพบปะสนทนากับกลุ่มนิสิตที่อยู่ในความดูแลเสมอ เพื่ออาจารย์จะได้ทราบปัญหาและความต้องการของนิสิตที่อยู่ในความดูแลอย่างทั่วถึง
- ข. นิสิตควรจะได้มีโอกาสพบอาจารย์ที่ปรึกษาเป็นส่วนตัว เพื่อขอรับคำปรึกษาในปัญหาเฉพาะทาง ๆ

ตอนที่ ๕

โปรแกรมส่งเสริมความคิดเห็น และขอเสนอแนะต่อบริการต่าง ๆ ของสำนักงานแนะแนวบางเรื่อง

- ๑. สถานะที่ทำการแนะแนว.....
.....
.....
- ๒. เวลาที่ทำการแนะแนว.....
.....
.....
- ๓. การดำเนินงานของคู่มือแนะแนว.....
.....
.....

๘. บริการจัดการอบรมคณามวันตฤกษ์.....

.....
.....

๙. บริการช่างานไฟฟ้าเป็นพิเศษ.....

.....
.....

๑๐. บริการโอนเงินในกรมเจ้าเมือง.....

.....
.....

๑๑. บริการหาเงินพจนานิสิตที่เรียนกันตฤกษ์.....

.....
.....

๑๒. การให้ความช่วยเหลือทั่วไปในกรมเจ้าเมือง.....

.....
.....

๑๓. บริการให้คำปรึกษาหารือ.....

.....
.....

๑๔. อื่น ๆ ทั่วไป.....

.....
.....

